TOINEN VAIHTOEHTO

#259 (3/2017)

UPRIGHT
BLACKMAIL
LIVET-ARVIOT
KOLUMNIT-JNE

YÖELÄMÄÄN TUTUSTUMINEN
VOL.2

KAKKA HÄTÄ 77

RISTO

Kynnet

JONIEKMAN & KOIRA

NYKYAIKA

Wet Dreams (NO)

HENNA EMILIA & HOUREET

PINK RAT

DJ 'S
HYVÄVILLE + ROKKI-ROTO
JOE CALIGULA + HELLAPOPPERS

ÄÄNIWALLI, HELSINKI 21.4.2018

LIPUT: ENNAKOT 20€ (EARLY BIRD) OVELTA
TIKETISTÄ 22€ 25€
(HINTOIHIN LISÄTÄÄN PALVELUMAKSU)

Teen Wolf RECORDS

RADIO HELSINKI 98,5

TOINEN VAIHTOEHTO

ALAKULTTUURISÄPINÄN TIEDOTUSLEHTINEN

ILMESTYY: n. 4 kertaa vuodessa (28. vuosikerta)

PAINOS: 900 kpl (Maximum Print'n'Roll)

IRTONUMEROT: Helsinki: Teen Wolf Records (Fleminginkatu 11), Mustan Kanin Kolo (Hämeentie 26). Tampere: Vastavirta (Pispalan valtatie 39), Swamp Music (Tuomiokirkonkatu 17 ja Verkatehtaankatu 11), Laukontorin Antikvariaatti (Laukontori 6). Turku: Osuuskunta Turun Kirjakahvila (Vanha Suurtori 3). Distrot: Tuska & Ahdistus, Psychedelica Records, Kämäset Levyt.

TILAUKSET: 1,67€/kpl eli 5€ = 3 nroa, 10€ = 6 nroa jne. Maksu Toisen Vaihtoehdon tilille FI10 57316520129240 tai seteleinä kuoressa postiosoitteeseemme. Yksittäiset irtonumerot: 2,00€/kpl. Kirjoita maksaessasi viestiosaan nimesi, osoitteesi sekä tilauksen alkamisnumero. Tilaus alkaa seuraavasta tilauksen teon jälkeen ilmestyvästä numerosta.

TILAUKSEN UUSINNAT: Kuten edellä, mutta ilmoita samalla myös nykyinen tilauksenpäättymisnumerosi (löytyy osoitelapustasi)!

OSOITTEENMUUTOKSET: Ilmoita uusi ja vanha osoite! Ja pliis, kerro myös tilauksenpäättymisnumerosi!

MAINOKSET: Mustavalkoisena, painovalmiina, 100%:

1/8-sivu:	6,6 cm leveä,	5,0 cm korkea:	3,0€
1/4-sivu:	6,6 cm leveä,	10,0 cm korkea:	7,0€
1/4-sivu:	13,4 cm leveä,	5,0 cm korkea:	7,0€
1/3-sivu	4,3cm leveä	19,8 cm korkea:	10,0€
1/3-sivu	13,4cm leveä	6,4 cm korkea	10,0€
1/2-sivu:	13,4 cm leveä,	10,0 cm korkea:	15,0€
1/2-sivu:	6,6 cm leveä,	20,0 cm korkea:	15,0€
1/1-sivu:	13,4 cm leveä,	20,0 cm korkea:	30,0€

Tukimainokset puoleen hintaan. Emme ehdi laskuttaa: rahat kuoressa tai tilille, pliis! Ehtimis-/mahtumisjärjestys. Tiedostona (jpg/tif-kuvana, myös painokelpoisilla asetuksilla tehty pdf, eli fontit mukana tai konvertoitu, ei liikaa pakkausta kuville jne.) tai paperilla. Viivoitin on hyödyllinen apuväline.

PIENILMOT: Kohtuupitkät (max. 3 kpl/10 asiaa) ilmaiseksi.

TIP! TEE ITSE PAREMPI: Suuri osa julkaistuista jutuista on satunnaisten avustajien lähettämiä. Sinäkin voi tehdä niin! Siis jos kaipaat erilaisia juttuja, niin koitapa tehdä-se-itse!

NAPUTTELUOHJEET: Julkaisemme oikein mielellämme (väh. 90%) hyvin monenlaisia, sinunkin tekemiäsi juttuja yms. Tallenna teksti rich text format- tai txt-muodossa. Kuvat 300 dpi (sävykuvat) ja 600 dpi (1-bittiset lineart-kuvat). Jos lähetät tekstin pelkästään paperilla, varmistathan että tulostusjälki on selkeä ja tarpeeksi tumma, jotta voimme skannata/puhtaaksikirjoittaa tekstisi ilman hampaiden kiristelyä.

OSOITE: Toinen Vaihtoehto, PL 25, 37501 Lempäälä, Finland.

EE-MEILI: tv@punkinfinland.net

PUHELIN: 040 510 4863 (Arto), 050 346 1987 (Mikko).

NETWORK OF FRIENDS: www.punkinfinland.net/tv

TEKIJÄT/AVUSTAJAT TÄSSÄ NUMEROSSA: Arto Hietikko (pt.), Ville Angervuori (kansimaalaus & layout), Mikko Koivuluoma (tilaukset + postitus), Anti Kivimäki, Susanna Nyrhinen, Markus Termonen, Janza Jäppinen, Tuukka Termonen, Raine Liimakka, Tero Lehto, Rekka-Pekka, Saastis.

SEURAAVAN NUMERON DEADLINE: keskiviikko 14. helmikuuta. Tulossa: Burning Flag, Foreseen ym.

PLAYLISTAT

ARTO:
SACRIFICIO – *Pulidores de Tumbas* LP / ALLVARET – *Skam Och Skuld* LP / HEZ – 12" / KUUDES SILMÄ – *Pelko* LP / ANTIMOB/ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΤΟ – 7" EP / YPÖ-VIIS – *Mari pogoaa* 7" / HALDOL – *The Totalitarianism Of Everyday Life* LP / EFIALTIS – *Κολοσσιαίο Γυναικείο Κεφάλι* 7" EP / HARAM – *When You Have Won, You Have Lost* LP / ORDEN MUNDIAL – *Porque Las Drogas Son Veneno* 7" EP / DIAGNOSIS? BASTARD! – *Silenciado* LP / VASTUSTA – 12" / RAKTA – *Oculto Pelos Seres* 7" EP / EI – *II* 7" EP / WORLD BURNS TO DEATH – *Here A Dream Dies Every Day* LP / DAUÐYFLIN – *Ofbeldi* LP / BARCELONA – *Un Último Ultrasonido Nació Y Murió En Barcelona* 12" / LIMP WRIST – *Facades* LP / NUEVA AUTORIDAD DEMOCRÁTICA – molemmat nimettömät 12-tuumaiset / PRISION POSTUMA – 7" EP / ZYFILIS – *Demo 2017* / SIAL - *Demo 2017* / CLEAN BREAK – 7" EP / HUIABELLA FANTASTICA – *Moment Relax* CD-EP / TOL – *Survive* 7" / Xylitol 7" EP.

VILLE: ABDUKTIO - *Jotain palaa* 12", CHELSEA WOLFE - *Hiss Spun* LP, HARD ACTION - *Hot Wired Beat* LP, KUUDES SILMÄ - *Pelko* LP, PHOTOCRIME - *Always Night* 12", QUICKSAND - *Interiors* LP, SHEER MAG - *Need to Feel Your Love* LP, WAR ON DRUGS - *A Deeper Understanding* LP, WOLVES IN THE THRONE ROOM - *Thrice Woven* LP

ILMOT

Sydämelliset kiitokset sinne Suomen puolelle kaikille ystävällisille tahoille, jotka osallistuivat joukkorahoitukseen, tai ovat muuten olleet tukena ja apuna tämän vaikean rupeaman aikana. Rahat ovat olleet ja tulevat olemaan huomattava apu erinäisten välttämättömien kulujen kattamisessa, joita vakuutus ei korvaa. Kuntoutuminen jatkuu, mutta pikkuhiljaa parempaan päin. PUNK JA SOLIDAARISUUS! Toivottavasti nähdään tulevana kesänä Puntalassa!
t. Iina Berliinistä

AMMR:n vegaaninen solidaarisuusillallinen joka kuun 1. sunnuntai klo 18–20 Pub Yläkerrassa (Pispalan valtatie 39, TRE). Kaikki tuotto antifasisti- ja anarkistivangeille.

Toinen Vaihtoehto ilmoittaa:
Huomioittehan tilausta tehdessä, että tilaus alkaa aina vasta **seuraavasta** ilmestyvästä numerosta. Syynä tähän on, että yksittäisen irtonumeron postittaminen maksaa enemmän (viimeksi 2,10 euroa eli enemmän kuin lehden hinta!) kuin mitä lehden postittaminen maksaa nipuissa tilaajille lähetettäessä.

PUNKKIA, PREESENSIÄ JA IMPERFEKTIÄ

Tuli käytyä marraskuussa Postimuseon Pienlehtiä ja punkpostia -näyttelyn kutsuvierasavajaisissa. Oli mukavaa saada kutsu, ja vielä mukavampaa oli, että näyttelyyn haluttiin myös Toisen Vaihtoehdon paria viimeisintä numeroa.

Olen viimeisten vuosien aikana purkanut lukuisia kertoja tuohtumustani siitä, että jatkuvasti törmää tietämättömään "punk oli silloin joskus, mutta nyt se on kuollut" -uskomukseen. Siis, ihan mukavahan vanhoja on muistella, kunhan siinä ohessa ei yritetä luoda erheellistä kertomusta siitä, kuinka kaikki tapahtui silloin joskus ja nyt ei enää tapahdu. Historian tuntemus on erittäin tärkeää oman alakulttuurin ollessa kyseessä (oli kyseessä sitten 70-, 80- ,90-, 00- tai 10-luvun punkhistoria, tai 60-luvun esipunkhistoria).

Lähdin avajaisiin kiinnostuneena, mutta luonteeni takia jo valmiiksi skeptisenä, peläten pahinta ja yrittäen olla lataamatta liikaa odotuksia. Pariin kertaan, epäluuloinen mieleltäni kun olen, vitsailin kyynisenä "vanhojen pierujen kokoontumisajoista". No, vähän sellaistahan siellä olikin. Yllä leijui suitsukkeenomaisesti "punk oli silloin joskus" -nostalgiahöyry, joka väistämättä vähän ahdisti sisäänhengitystä ja sai oloni tuntumaan siltä, että olen ainakin toisella jalallani väärässä paikassa. Toki aloituspuheessa ohimennen mainittiin, että punk on elinvoimainen edelleen, mutta edes tällaisen nelisenkymmentä vuotta punkin parissa viettäneen punk-aktiivin korviin se ei kuulostanut vakuuttavalta. Alkupuheen jälkeen Jyrki Siukonen ja Miettinen pitivät omat alkujutustelunsa, muistellen mm. toisilleen lähettämiään kirjeitä ja siteeraten niitä. Hauskaa, varsinkin se kohta jossa Siukonen siteerasi Miettisen kirjettä, jossa tämä kertoi kirjoittavansa runoja, saaden Miettisen hätkähtämään, että mitä helvettiä. Kuulemma oli kirjoittanut runoja vain kerran saadessaan usean kustantamon hylkäyksen jälkeen väläyksen, että runokirjojahan julkaistaan aina. Turha Miettisen moisesta näin liki 40 vuotta myöhemmin oli poskensa punastuttaa, vaikka toisaalta kaikkihan me tiedämme, että "once a punk always a punk" ei pidä paikkaansa, mutta sen sijaan "kerran runopoika, aina runopoika" sivuaa jo varmaa totuutta.

Kun tietää Miettisen olleen aina sitä mieltä, että punk oli hänelle pelkkää musiikkia, ei kerta kaikkiaan mitään muuta, oli muuten todella mieltä lämmittävää ja yllättävää kuulla hänen nyt toteavan, että hän on myöhempinä vuosina oppinut, että punk on monelle muulle paljon muutakin kuin vain musiikkia. Itse ainakin koin tämän maininnan hyvin positiivisena myönnytyksenä ja ikävuosien tuomana elämänviisautena.

Tuon jälkeen soitti Vaavi. Puolet kokonpanosta näkyi olevan nuorta porukkaa, mikä näkyi myös yhden jäsenen Vapaa Maa -paidassa, eli siinäpä mukava silta vanhasta ajasta tämän hetken suomalaiseen punkkiin. Tosin uskon vahvasti, että iso osa yleisöstä ei olisi kysyttäessä tiennyt mitään mistään Vapaa Maa -yhtyeestä, tai muutenkaan osannut nimetä muita tämän hetken suomalaisia punkyhtyeitä kuin erään Euroviisuedustajan.

Itse näyttely oli paljon pienempi ja pienemmässä tilassa kuin etukäteen luulin, mutta minähän olisin tietenkin halunnut tätä varten varatun lähes koko Vapriikin tilan, hah hah. Se, mikä eniten aiheutti ounastavaa otsasuonen tykyttelyä meikäläisen päässä, oli kuitenkin se että näyttelyä katsellessa näytti vahvasti siltä kuin kaikki olisi katkennut vuoden 1985 paikkeilla, sillä sen jälkeisistä tapahtumista ei tuntunut hirveästi löytyvän museoitavaa. Olihan siellä Toinen Vaihtoehto mainittuna ja pari muutakin, mutta niin paljon enemmänkin olisi voinut kertoa kulttuurista, jossa tällä hetkellä julkaistaan enemmän levyjä kuin koskaan, keikkaillaan enemmän kuin koskaan, tehdään kiertueita ympäri maailman enemmän kuin koskaan, kaikki tämä omaehtoisella tee se itse -hengellä. Sama meno on jatkunut jo vuosikymmeniä, ja aktiivisimmin nimenomaan juuri niiden vuosien jälkeen, joihin näyttely keskittyi. Epäilemättä kyseessä täytyi olla jokin tietoinen valinta eikä suinkaan tietämättömyys siitä, että punk on jatkunut paljon aikaan saavasti Suomessa 1980-luvun jälkeenkin?

Oli pakko tarkistaa, oliko näyttelyssä tosiaankin aikarajoitus, tai maininta siitä että se keskittyy nimenomaan vuosiin 1977–1985. Ei ollut. Esittelytekstissä mainitaan, että "Punkin tulosta Suomeen tulee tänä vuonna kuluneeksi 40 vuotta. Pienlehtiä ja punkpostia -näyttely (17.11. 2017–4.11.2018) esittelee punkin mukanaan tuomia ilmiöitä. Vuonna 1977 alkoi vaihtoehtolehtien vyöry ja samalla syntyi itse tekemisen kulttuuri, jonka elinvoima on säilynyt tähän päivään asti. Punk muutti monien pikkukaupunkien sekä maalaistyttöjen ja poikien maailman, eikä ollut Suomessa mitenkään leimallisesti urbaani ilmiö." Niinpä: "syntyi itse tekemisen kulttuuri, jonka elinvoima on säilynyt tähän päivään asti". Näin todellakin on käynyt: zinejen määrä toki on romahtanut, mutta onhan tämän päivän maailmanlaajuinen diy-punk-verkosto ihan omaa luokkaansa verrattuna siihen, mitä meillä oli

1977–1985. Sen tietää jokainen, joka on mukana tässä nykyisessä punk-kulttuurissa, mutta se voi ymmärrettävästi olla hyvinkin hämärä asia jokaiselle, joka ei vuoden 1980 tai vuoden 1985 jälkeen ole kuullut punkista muuta kuin ne valtamediassa esiin Offspringit, Green Dayt ja Pertti Kurikan Nimipäivät. Sitä en kiellä, etteivätkö ne alkuvuodet tuppaa olemaan ne jännittävimmät vähän asiassa kuin asiassa. Toisaalta sitten taas esimerkiksi se, miten punk-kulttuuri on itse ottanut omiin käsiinsä levyjen julkaisemiset tai keikkojen ja kiertueiden järkkäämiset on valtava edistysaskel. Maailmankylämäistymisen myötä yhteyksiä on helppo pitää yllä toisiin punk-ihmisiin, olivat he sitten Malesiassa, Japanissa tai Venezuelassa.

Näyttelyn esittelyteksti jatkuu: ”Punk ja itse tekemisen kulttuuri ovat toimineet lähtökohtana monen ihmisen uralle esimerkiksi tiedotusvälineissä tai kulttuurialalla. Näyttelyssä ovat esillä monet mielenkiintoiset lehdentekijät ja punkkarit ennen ja nyt Miettisestä Arto Nybergiin. Punk-kirjeet ja levyjen vaihto muun muassa Yhdysvaltoihin ja Isoon-Britanniaan olivat osa nuorison kansainvälistymistä. Kirjeet tekivät samalla suomalaisia punk-bändejä tunnetuksi maailmalla.” Ihan asiaa, joskin ”punkkarit ennen ja nyt Miettisestä Arto Nybergiin” -kohta herätti suurta huvitusta, mikä ei varmaan ollut tarkoitus. Se ikään kuin osoitti hupaisalla tavalla, miten se punkin ”nyt” on kysymysmerkki Postimuseolle itselleenkin. Olisiko ”entiset punkkarit Miettisestä Arto Nybergiin” ollut paremmin kohdalleen osuva? Vaikka tokihan Arto Nyberg on nuorempi kuin vaikkapa minä, heh.

Ajatuksia herättää myös näyttelyn nimen ”punkposti”. Termihän on yleisesti käytössä nykyisessä punk-kulttuurissa. Tarkoittaen siis sitä, että jokin paketti toimitetaan vastaanottajalle postikulujen säästämistarkoituksessa jonkun punk-ihmisen matkassa, joka on aikeissa matkustaa lähitulevaisuudessa paketin vastaanottajan kotipaikkakunnalle. Näin voi toimittaa paketillisen punklevyjä vaikka Brasiliaan asti lykkäämällä sen kiertueella olevan suomalaisen punkyhtyeen matkaan tai antamalla paketin vaikkapa kotimaisilla punkfestareilla tapaamansa brasilialaisen punk-ihmisen käteen. Termillä on siis vakiintunut, arkipäiväinen merkitys nykyisessä punk-kulttuurissa. Näyttelyssä se kuitenkin tarkoittaa jotakin muuta eli nimenomaan punkkarien kirjeenvaihtoa, Postimuseon näyttelystä kun oli kyse.

No, okei, näin pieneen näyttelyyn olisi ollut mahdotonta mahduttaa neljää vuosikymmentä suomalaisen punkin tapahtumia. Selväähän on, että näyttely on varmaan suunnattu nimenomaan niille, jotka osallistuivat punkkiin sen ensimmäisen parin vuoden aikana ja droppasivat sitten skenestä. Ja haluavat näyttelyyn mennessään muistella nostalgian vallassa entisiä aikoja. Siinä mielessä näyttely toimii ihan kyballä: on zinejä, levynkansia, kirjeitä, tietoiskuja, valokuvia jne. Voi osoitella sormella ja sanoa, että ”hei, mulla oli tuo zine/levy!” ja innostua kertomaan siitä, kuinka nuoruudessaan oli punkkari. Tämä menneen aikamuodon oletus tuli esiin siinäkin, että Toisen Vaihtoehdon tekijätiimiin kuuluvalta herra Koivuluomalta oli kysytty näyttelyssä, että oliko hänkin silloin joskus punkkari, mihin oli pitänyt korjata aikamuodon olevan ”olen”.

Miettinen alkupuheessaan mainitsi, kuinka he itse aikoinaan naureskelivat hipeille, vaikka hippiliikkeen kukoistus oli vain kymmenen vuotta aiemmin, ja tässä hän on nyt neljäkymmentä vuotta myöhemmin avaamassa museossa punkkia käsittelevää näyttelyä. Usein aiemminkin on tuotu esiin tämä samainen rinnastus, missä aina unohdetaan näiden kahden alakulttuurin historia. Hippiliike oli hyvinkin lyhytikäinen alakulttuuri, joka punkin ilmaantuessa esiin oli jo pitkälti pois hiipunut. Kymmenen vuotta Woodstockin jälkeen kaikki oli jo menneisyyttä ja “vanhojen” muisteleminen oli lähinnä pelkkää nostalgiassa rypemistä. Punk puolestaan on, kuten museon edustajan puolelta hieman epäuskottavan kuuloisesti todettiin, todellakin, neljä vuosikymmentä myöhemmin, edelleen hyvin elävä alakulttuuri eikä loppua ole näkyvillä, vaan punklevyjen, -keikkojen, -festarien jne. määrä on vuonna 2017 monikymmenkertainen verrattuna 1970-luvun loppuun tai 1980-lukuun. Punk-kulttuuri on toki muuttunut paljon vuosikymmeniensä aikana, mutta säilyttänyt samalla mukana monia tärkeitä ja olennaisia piirteitä, joka olivat siinä jo 70- ja 80-luvuilla.

Useimmille avajaistilaisuudessa olleille punk kuitenkin varmaan oli menneisyyden ilmiö. Tuttuahan on, että ihmisille usein jokin ilmiö, kuten punk, kuolee samoihin aikoihin kuin he itse hyppäävät kelkasta. Karavaani jatkaa kuitenkin kulkuaan, vaikka siitä hyppäisikin pois – vaikka miten kovasti haluaisi uskoa toisin. Tietenkin voi myös väittää, että hardcorepunkin tullessa koko homma ei enää ollut sitä punkkia, jota se oli ollut, vaan jotakin muuta. No, ei ollut ja oli kuitenkin. Punkin

tullessa 70-luvun puolivälin jälkeen se oli monelle (ulkomusiikillisten piirteiden lisäksi) musiikillisesti kauhistus: "tämähän on kauheaa mekkalaa, ei tässä ole edes melodioita, ei tällaista pysty kuuntelemaan!" Mutta mitäpä mieltä moni "vanhan koulukunnan" punkkari oli hardcorepunkista sen ilmaantuessa 1981–1982 punkin vallitsevaksi tyylilajiksi? Aivan oikein: "tämähän on kauheaa mekkalaa, ei tässä ole edes melodioita, ei tällaista pysty kuuntelemaan!" Kummassakin tapauksessa oltiin kykenemättömiä tajuamaan uudenlaista tapaa tehdä musiikkia. Punk rock vaati Led Zeppeliniä, WIgwamia, Pink Floydia ja Eaglesia kuuntelemaan tottuneelta rock-fanilta ihan uudenlaista korvaa. Samalla lailla hardcorepunk vaati Buzzcocksia, Clashia, Ramonesia ja Undertonesia kuuntelemaan tottuneelta uudenlaista korvaa. Sen sijaan, että kuunneltiin musiikkia joka selkeästi kuitenkin pohjautui vanhaan rock-kaavaan vaikka olikin sen suoraviivaistettu versio, olikin "opeteltava" ikään kuin kuuntelemaan kokonaisuutta, antautumaan sille. Kitarasärö, nopea tempo, laulun tilalla huuto, kitarasoolot poissa, melua ja kirskuntaa, musiikkia joka oli kokonaisvaltaista, tämä kaikki oli aivan liikaa suurelle osalle 70-luvun punkrokkareista. Seurasi aika iso muutos, jossakin määrin myös sukupolven muutos. Ennen kaikkea asenteen muutos. Hardcoren/hc:n/hardcorepunkin (itse käytän mielelläni viimeksi mainittua termiä, koska se kertoo, että kyseessä on punkin genre, ei jokin siitä tyystin erillinen asia) tarkoitus oli nollata tilanne ja palauttaa punk punkkiin tilanteessa, jossa punk oli alkanut 1980-luvun lähestyessä osin laimentua särmättömäksi uudeksi aalloksi. Valtavirtaistuminen kurkki jo nurkan takaa. Punk rockin tarkoitus puolestaan oli ollut nollata tilanne rockin kentässä, palauttaa rock rockiin, jossa 70-luvulla alkoi olla vallallaan mammuttitauti, jota toisaalta edustivat progressiivisen rockin mahtipontiset, musiikillisesti haastavat teokset ja toisaalta rock-kukkoilu, jota ilmensivät isoegoiset, kymmenen metriä musiikin kuuntelijan yläpuolella olleet kitarasankarit.

Hardcorepunkin musiikilliset tehokeinot: kitarasärön maksimoiminen, kaiken turhan karsiminen, aggressiivisuuden ja vihaisuuden lisääminen ja nopeuden kasvattaminen soittokyvyn rajoilla heiluvaksi takasivat että ihan kuka tahansa matti meikäläinen ei tähän kelkkaan hypännyt. Tämä ei ollut enää mitään kaiken kansan "Tahdon rakastella sinua" -musiikkia. Tästä eivät Taiska tai Liisa Tavi tulisi vääntämään cover-versioita.

Oman nuoruuteni soundtrackia olivat Pelle Miljoona, Eppu Normaali, Sex Pistols, Ramones, Widows, Ratsia, Vaavi, Ypö-Viis, Problems?, Clash, Buzzcocks jne. Siirtymä 70-luvulta 80-luvulle tapahtui omalta kohdaltani punkin parissa hyvin helposti. Jossakin vaiheessa kuuli sellaisiakin uusia bändejä kuin Angelic Upstarts ja Cockney Rejects. Puhuttiin oista, joka Suomessa tunnuttiin käsittävän aluksi vain uudenlaiseksi punkiksi, johon – herranjestas – saatettiin lykätä mukaan jopa Discharge, tuo uuden punkin yksi kuningasbändi. Tähän väliin mainittakoon, että Dischargella on loppujen lopuksi aika paljon yhteistä Ramonesin kanssa: vahvasti tehokkaiden riffien toistoon ja pelkistämiseenhän molemmat perustuvat. Toinen vaan oli melodisempi kuin toinen. Kumpikaan ei suosinut kitarasooloja eikä pitkiä piisejä. Kumpikin inspiroi valtavan määrän oman tyylilajinsa jäljittelijöitä ja loi oman genrensä.

Itsekin kuuntelin myös Woudea, Lola Egoa, Metropoikia, Wrumia yms. siinä pienessä, hetkellisessä suvantovaiheessa ennen hardcorepunkkia. Koko ajan janoten punkkia. Kun sitten hardcorepunk tuli, se oli – pienen alkuhämmästyksen jälkeen – vain hyvää, uudenlaista, jännittävää, kiihkeää punkkia. Toki parin järjettömän nopean bändin kohdalla piti ensimmäisellä kuulokerralla hieman nikotella, että mitäs helvettiä. Mutta kun johonkin tottuu, siihen tottuu, eikä esimerkiksi Bad Brainsin legendaarinen ROIR-kasetti enää kuulosta ollenkaan niin järjettömän nopealta kuin silloin aikoinaan kuulosti.

Näyttelyyn palatakseni, kritiikissäni ei ole kyse siitä, että näyttely olisi ollut paskaa, se oli hienosti koottu. Kyse on henkilökohtaisista tuntemuksista monen vuosikymmenen ajan ilman välivuosia punkin parissa viettäneen päässä. Siitä mikä kuva punkista näyttelyssä syntyi: että se oli aktiivinen kulttuuri 1977–1985 ja sen jälkeisistä tapahtumista ei ole paljon mitään sanottavaa, vaikka kaikki me tämän hetken punkit tiedämme, miten paljon on tapahtunut vuoden 1985 jälkeen. Tuoreet kuvat vaikkapa suomalaisten punkbändien USA:n, Japanin, Brasilian- jne. kiertueilta olisivat varmaan avanneet monen näyttelyssä kävijän silmiä. Tottakai, kun on käytössä noin pieni näyttelytila, on selvää ettei siinä edes pysty kovin laajaa näyttelyä kasaamaan. Siksi olisi ollut melkeinpä parasta, jos näyttelyn nimessä olisi ollut tuo 1977–1985. Ja ohimennen olisi mainittu, että punk on toki edelleen hengissä niin Suomessa kuin maailmanlaajuisena diy-kulttuurina, plää plää. Ja pohja tälle verkostoitumiselle, kansainvälistymiselle ja diy-verkoston muodostamiselle luotiin näinä

näyttelyssä esillä olevilla alkuvuosina. Sitten taas tottakai on pidettävä mielessä myös, että näyttelyn teema liittyi Postimuseoon, siksi kirjeenvaihto ja zinet olivat fokuksessa. Ja niiden kultakautta juuri tuo näyttelyn tiiviimmin kattama ajanjakso punkissa oli, se on ihan selvää.

Vanhana kielenhuoltajana pisti muuten silmään, että Toinen Vaihtoehto esiintyi näyttelyssä muodossa "Toinen vaihtoehto". Siihen, kirjoitetaanko zinejen ja bändien nimien sanat isoilla alkukirjaimilla, ei tuntunut olevan mitään sääntöä eli siis "Maaseudun tulevaisuus" ja "Vihan muna", mutta "Pyhät Nuket", "Kollaa Kestää" jne. Jotakin linjaa hei, vaikka punkista onkin kyse!

No, tiedätte minut, aina valittamassa joka asiasta. Ja se valitukseni kiihtyy näköjään aina, kun jossakin pyritään dokumentoimaan punkin historiaa, oli kyseessä sitten kirja tai museonäyttely. Aina se dokumentointi tuntuu vajavaiselta, virheelliseltä tai vääristyneeltä, kun itse haluaisi kaiken olevan prikulleen oikein ja huomioituna olevan ne kaikki vuosikymmenet ja tapahtumat ja oheispiirteet ja tyylisuunnat. Kaiken sen, mikä on edelleen dokumentoimatta, ja joka kuitenkin on ollut tärkeää. Mikä taas on tietenkin liikaa vaadittu, tiedän sen itsekin. Jos punkin kokonaisvaltainen dokumentoiminen olisi niin helppoa, olisin itse tehnyt sen jo silloin liki 20 vuotta sitten, kun ajatus oli erittäin vahvana mielessäni. Jo silloin tuntui, ettei yksi kirja riitä, vaan vaadittaisiin 10-osainen kirjasarja. Kaksi kertaa aloitin, kaksi kertaa luovutin, kun ei aikaa eikä jaksamista löytynyt tarpeeksi. Siltä pohjalta voi ajatella, että on parempi tehdä jotakin vajavaisesti kuin olla tekemättä mitään.

Jotakin positiivistakin sentään tähän loppuun: ensinnäkin uskon, että jos menen vielä toisen kerran tuohon näyttelyyn ja saan katsella sitä ilman tungosta, kaikessa rauhassa, suhtautumistapani luultavasti muuttuu paljon myönteisemmäksi. Paitsi siihen bändien ja zinejen nimien kirjoittamiseen miten sattuu. Toiseksi: juttelin tuon tapahtuman yhteydessä ensimmäistä kertaa (!) elämässäni naamatusten Miettisen kanssa ja mies osoittautui ihan helvetin mukavaksi! Ei pelkästään siksi, että (vaikka olin yrittänyt esitellä itseni Räkärodeon kuuntelijana) kehui Toisen Vaihtoehdon numeromääräsaavutusta niin, että oikeasti nolotti. Hieno mies! Lyhyt rupatteluhetki kanssaan sai aikaan sen, että poistuin museosta erittäin hyvätuulisena. *(AH)*

PS. Lehtemme avustajan Saastiksen kanssa luskelin näyttelyssä hyvin kiinnostuneena ihka oikeaa Pusheadin kirjettä Arto Nybergille *Cleanse The Bacteria* -kokoelman julkaisemisen ajoilta, kertoillen mm. mitä suomalaisia punklevyjä hänellä on ja mitä hän kaipaisi. Siinä oli historian siipien havinaa ja sitä kansainvälistymistä!

PPS. Sosiaalisessa mediassa olen huomannut monia ihmisiä haittaavan tässä näyttelyssä se, että "punk on nyt museoitu". Heille haluaisin huomauttaa, että museonäyttely ei tarkoita sitä että jokin asia on kuollut. Eli vaikka on olemassa Postimuseo, Posti toimii edelleen (vaikka siitä toimivuudesta voidaankin olla tällä hetkellä montaa mieltä). On myös mahdollista dokumentoida museonäyttelyn muodossa vaikkapa kansalaisoikeustaistelun, homoseksualismin, rock-musiikin, antifasismin, pasifismin, Riihimäen tai 4H-toiminnan historiaa, vaikka näyttelyn kohde on edelleen olemassa ja elossa. Kuten punk.

PPPS. Lopuksi nykyhetkeen eli preesensiin. Siihen pääseminen kesti hetken aikaa itsellä, kun tulipalon jälkeen joutui suorastaan tekemään töitä kaikkeen siihen tutustumisessa, mitä oli missannut vuonna 2016 kaiken elämänmyllerryksen keskellä ja samalla yritti pysyä kartalla nykyhetkessä (mikä ei julkaisujen määrän takia ole helppoa muutoinkaan ja vielä vaikempaa rahattomana ja työttömänä näköjään). Tällainen joka tapauksessa on meikäläisen vuoden 2017 top 11:

1. EXIT ORDER – *Seed Of Hysteria* 12"
2. UNA BÉSTIA INCONTROLABLE – *Metamorfosi* 12"
3. ANTIMOB / ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΤΟ – 7" EP
4. EXOTICA – *Musique Exotique #2* 12"
5. SACRIFICIO – *Pulidores de Tumbas* LP
6. ULTRA – *Mística Moderna* 7" EP
7. ALLVARET – *Skam Och Skuld* LP
8. HARHAT – *Henkinen Ydintuho* 7" EP
9. KOHTI TUHOA – *Pelon Neljäs Valtakunta* LP
10. HARAM – *When You Have Won You Have Lost* LP
11. ANARQUÍA VERTICAL – *Sistema Total De Liberación* 12"

[Bubbling under: ANTI-SEX – Un Mejor Futuro LP / PURA MANIA – Cerebros Punk 12" / SIAL – demo / HALDOL – The Totalitarianism Of Everyday Life LP / MACHO BOYS – LP / VIIMEINEN MAAILMANSOTA – Viimeinen sota demo / KUUDES SILMÄ – Pelko LP / ORDEN MUNDIAL – Porque Las Drogas Son Veneno 7" EP / LIMP WRIST – Facades LP / NOSFERATU – Sounds Of Hardcore 7" EP / BARCELONA – Un Último Ultrasonido Nació Y Murió En Barcelona 12" / RATA NEGRA – Oído Absoluto LP..........]

Jukka Junttila – 1977 – punkvallankumous *(Like)* Jukan todellinen omistautuminen ja asiantuntemus punkin alkutohinoista on kiistaton. Aivan toista kuin onnettoman arvostelijan. Maailmalla on kyllästymiseen asti tullut näitä britteihin keskittyviä ja ties monettako kertaa kerrottuja sekä kuultuja Sex Pistols-/Clash-/Damned-keskeisiä opuksia. Tällaisella päivämäärien tarkkuudella tehtyjä kirjoja ei ole meikäläisen näköetäisyydelle osunut kertaakaan ja mikäs siinä, erittäin viihdyttävää luettavaa löytyy paljon ja aina tämänkin voi napata hyllystä tarkistaakseen jotain nippelitietoa, ilman että yöunet sen suuremmin kärsisi vajavaisista tiedonmuruista. Tämän alkuaikojen punkin bändeille ja muulle oheistoiminnalle on 500 kertaa parempia asianosaajia kuin minunlaiseni, joka on hardcoren parissa kasvanut. Ja em. kaltaiset persoonat olisivat arvostelleet Jukan kirjan aivan toisenlaisella otteella. Taustamusiikiksi valitsin Chelsean R*ight To Work* -singlekokoelman ja Sham 69:n *Tell Us The Truthin*, jotta edes vähän pääsisi tuon aikakauden fiiliksiin. Aikakauden, jolloin ikäni ei ollut vielä kaksinumeroinen. Lue ja sivisty! like.fi. *(Janza Jäppinen)*

[Itse vähän kritisoisin tuota Englanti-, USA- ja Suomi-keskeisyyttä. Toisaalta Englantihan on Jukalle se punkin ykkösmaa. Mistä sitten taas seuraa, että tuntuu kuin USA:n punkista puhuessakin oltaisiin hieman epävarmalla maaperällä. Mukavaa nippelitietoa tässä kuitenkin on kosolti niille, jotka ovat kiinnostuneita punkin alkuajoista ja siitä, missä järjestyksessä asiat tapahtuivat. Suunnilleen yhdessä illassa tämän lukaisee ja ihmettelee aikoja, jolloin pelkkä fuck-sana soittajan paidassa saattoi aikaan keikan keskeyttämisen. Vähän vaan tuntuu siltä, että itseni ikäisille punk-ihmisille nämä ovat aika lailla ennestään moneen kertaan luettuja tuttuja juttuja ja epäilyttää, että mahtaako nuorempia punkihmisiä nämä 70-luvun tapahtumat enää edes kiinnostaa. Pilkunviilaajana voisin pientä kritiikkiä heittää useastakin pienestä yksityiskohdasta, esimerkiksi miksi välillä neljän piisin levyjä (eli EP:itä) kutsutaan singleiksi, tai miksi Siouxsie on koko kirjan alkupuolen Siouxie. Tai miksi Destroy All Musicia ”pidetään yleisesti ottaen parhaana Weirdosin seiskatuumaisena”? Itse voisin lyödä vetoa, että sinä pidetään We Got The Neutron Bombia. En myöskään yhdy siihen, että 999:n Nasty Nastyn ”tekstin jokainen rivi alkaa nasty nasty -sanoilla”. Kertosäehän menee: ”what the hell is wrong with you, what the hell you gonna do, you gonna do”. Mutta juu, jos ei pilkkuja viilata tai liikaa nipoteta, niin onhan tämä pitkän linjan 1977-fanin tiedonkeruun tulos. Näitä tämän aikakauden punkkia, erityisesti brittipunkkia, käsitteleviä kirjoja on vaan ilmestynyt niin paljon, että itse näkisin mieluummin lisää vaikkapa jatkoa Ian Glasperin Burning Britainin ja The Day The Country Diedin avaamalle 1980-luvun alun skenehistorioinneille, ja tällaisena punkista maailmanlaajuisena ilmiönä kiinnostuneena pitkän linjan punk-ihmisenä olisin myös äärimmäisen kiinnostunut lukemaan punkin historiasta eri maissa (erityisesti Japani, Puola ja Espanja kiinnostaisivat suuresti), ja muustakin kuin pelkästä musiikista, koska punk on paljon muutakin kuin pelkkää musiikkia. (AH)]

Janne Jäppinen – Punaniskavuoren vyölaukku-armeija *(Mediapinta)* Tuttavallisemmin Janzana tunnettu Jäppinen on tehnyt runokirjan. Mainio yllätys, enpä osannut moista odottaa näkeväni. Lisäksi sisältökin miellyttää, vaikka proosa onkin selvästi lähempänä omaa sydäntäni ja uppoudun harvoin runoihin vapaaehtoisesti. Mutta tämä 70-sivuinen täsmäisku kelpaa kyllä lukea vaikka moneen otteeseen, sen verran napakasti ja ajatuksia herättäen se osuu korvien väliin. Kuten otsikosta ja takakannen verbaalisadismi-sanasta voi päätellä, teos sisältää jonkin verran sanoilla ja niiden merkityksillä leikittelyä. Ei kuitenkaan liikaa, sillä tyylitaju säilyy ja hymy hiipii usein huulille, vaikka meininki onkin kokonaisuutena varsin raadollista ja lohdutonta. Jäppisen runot ovat pääosin lyhyitä, eräänlaisia tuokiokuvia ja kommentteja nykymaailman menosta. Ne ovat varsin kyynisiä ja siis hauskojakin, mutta takaa löytyy myös laaja annos traagisuutta. Suomen ja maailman tilanne ei luonnollisesti saa armeliasta analyysiä, kohti hautaahan tässä laahustetaan. Sama negatiivisuus sävyttää henkilökohtaisempia tekstejä, kyytiä saa esimerkiksi ahdasmielisyys sen monissa ilmenemismuodoissaan. Ketään ei nimetä, mutta yhtymäkohtia todellisuuteen voi löytää. Mukana on myös muutama aikoinaan Katastrofialueelle kirjoitettu sanoitus, yhtä lailla tylyä tykitystä.

Runoja, kuten toki levyjäkin, on todella vaikea arvioida objektiivisesti. Tässäkin tapauksessa oli taas pakko miettiä, kuinka paljon mieltymykseeni vaikuttaa se, että tunnen tekijän. Vaikea sanoa, mutta eivätköhän tällaiset seikat ole läsnä jossain määrin kaikilla taiteen kuluttajilla. Kukaan ei elä sosiaalisessa tyhjiössä tai vaikkapa muiden mielipiteiden vaikutuksen ulkopuolella. Oli miten oli, tästä minä nautin! *(Tuukka)*

Pauli Kallio & Kyky Ahonen Maalaispunkin täydennetty päiväkirja *(Suuri Kurpitsa)* Tämä on alunperin 2009 ilmestyneen Maalaispunkin päiväkirjan täydennetty versio, joka sisältää bonuksena kolme uutta sarjakuvaa, Ratsia-historiikin ja ennen julkaisemattomia valokuvia. Muutoin tämä on se sama vanha Maalaispunkin päiväkirja eli lähinnä sarjakuvia ja tekstinpätkiä, jotka kertovat Pauli Kallion näkökulmasta, millaista oli silloin joskus nuorena Nivalassa punkin tullessa ja mihin elämä sitten vei. Mukavia, sympaattisia, pienimuotoisella huumorilla pelaavia sarjakuvia. Ja punk-historian dokumentointia tämäkin. Pääosassahan tässä on Kallion itsensä lisäksi suosikkiyhtyeensä Ratsia, joka oli itsellenikin nuorena punkkarina ensimmäisen LP:nsä aikoihin yksi kaikkein suurimmista suosikkibändeistä. Moni

sarjakuvista liittyy Kallion kohtaamisiin Ratsian kanssa, jonka soittajien kanssa hän tutustui. Tätä lukiessa pistää jälleen kerran silmiin, miten nopeasti Kallio, kuten isoin osa alkuaikojen punkkareista, menetti innostuksensa punkkiin ja irtautui siitä; levyt myytiin ja koko punk muuttui lähinnä vain hölmöksi nuoruuden hairahdukseksi jota voi joskus pienessä nousuhumalassa nostalgisesti muistella kuuntelemalla *Pohjalla*-kokoelmaa. Pieni positiivinen vastapiikki tässä onkin, kun lopun haastatteluissa kysytään Ratsian loppuaikojen kosketinsoittaja Brandi Ruokoselta, että milloin alkoi tuntua siltä, että punk on loppuun kaluttu juttu ja vastuksensa on, että ei punk ole vieläkään loppuun kaluttu juttu. suurikurpitsa.fi. *(AH)*

Tapani Kinnunen – Kuumat raiteet *(Robustos)*
Ja sitten on käsillä Kinnusen trilogian viimeinen osa, aika lailla odotettukin sellainen. Sen kummemmin en käy juonta möläyttelemään, mutta kerronta on hienoa ja elämälle maistuvaa ja monessa kohtaa itselläni tulvivat mieleen liki 40 vuotta vanhat näkymät ja tunnelmat. Kirjan alussa ollaan lapsuuden ja varhaisnuoruuden ajassa, josta sujuvasti edetään monien herkullisten tapahtumien siivittämänä jos jonkinlaisiin sekoiluihin ja huomaamatta ns. täyskasvuisten maailmaan. Vapaakaupunki Christianiat, Viron reissut ja kohtaaminen Jouni Mömmön kanssa ovat murto-osa tätä hyvän tuulen iloittelua ja välillä naurattaa jopa ääneen. Se on ollut aika harvinainen ilmiö viime aikojen lukutuokioissa. Ostakaa tämä tai mielellään koko trilogia. Silkkaa punkkia joka rivi! Vaikea olisi kuvitella Hra Kinnusta joissain Finlandia-juhlallisuuksissa tai vastaavissa paskantärkeissä pönötystilaisuuksissa. Ja tämä lasketakoon ylitsevuotavan suureksi kehuksi! robustos.fi. *(Janza Jäppinen)*

MAXIMUM ROCKNROLL
#411, #412, #413 + #414 (128 x US A4)
#411 on Pinoy Punk -erikoisnumero eli filippiiniläisen punkin historiasta ja nykypäivästä on kyse. Alun 20-sivuisessa Filippiinit-skeneraportissa tulee semmoinen määrä bändien nimiä ja muuta informaatiota, että tulee ähky. Haastatteluissa mm. Aklasan Festin järjestäjät (Aklasan on San Franciscossa järjestettävä filippiiniläispunkfestivaali), Margarita Alcantara (Bamboo Girl -zine), Veils (crustia), Material Support (anarkopunkkia), Gary Labao/Kadena, Throw (melodista pop-punkkia), Chuck Baclagon, Cris/Etniko Bandido Infoshop, Namatay Sa Ingay (poliittista hardcorepunkkia) ja Hafner. Ynnä muuta ynnä muuta, pelkkää jatkuvaa tietoiskua filippiiniläispunkistahan tämä numero on. Ei pelkästään bändeistä, vaan myös poliittisesta tilanteesta, distroista, zineistä jne. Eikä pelkästään Filippiineillä vaikuttavista punkeista, vaan myös sieltä muualle (lähinnä USA:han)muuttaneista ja siellä punkin parissa vaikuttamista jatkaneista. Lue ja valaistu. Lopeta kyynisyys ja maa-/kielikeskeisyys, tässä ollaan punkin ytimen lähellä. Tässä ei lauleta sorrosta tai väkivallasta, koska se "kuuluu" punkkiin, vaan koska se on/on ollut valitettava osa omaa elämää siinä yhteiskunnassa, jossa elää punkkina tai kaksoisroolissa sekä maahanmuuttajana että punkkina.

#412: Haastatteluissa Elix-r, Sacrificio (jos ette ole kuulleet tätä bändiä, on aika herätä unesta ja tsekata LP:nsä, joka on yksi kovimpia vuoden 2017 hc-julkaisuja!), Alice Bag (kaikki vanhat punkit eivät ole älyllisesti laiskoja, henkisesti vanhaan aikaan jumittuneita alkoholisteja: Alice Bag on edelleen, vanhoilla päivilläänkin, yksi terävimpiä ja karismaattisimpia ihmisiä mitä punkin piiristä on tullut!), No U Turn, Fatigue, First Timers, Big Mess, Rhany Torres (The Lost Boys/Ethnic Faces) ja kotimaamme Cold Institution. Hyvä ja monipuolinen numero!

#413: Neon (eli Sveitsi-punkin historiaa), Nofu, Amy Starecheski (Ours To Lose: When Squatters Became Homeowners in New York City -kirjan kirjoittaja), Los Impuestos, Macho Boys (tsekkaamisen arvoinen bändi!), DIY-elokuvantekijät Monika Estrella Negra ja Michelle Garza Cervera, Fury, Baus ja Feature. Perusnumero eli oukkidoukki eli ei hassumpaa.

#414: Haastatteluissa Padkarosda, Period Bomb, Unsanitary Napkin, C.H.E.W., Bring The Drones, Bad Example, Cankro ja Midnite Snaxxx. Kaikki uusia nimiä ainakin itselleni. Lisänä Alabama-punkin historian osa 1. Eipä muistu yhtäkkiä mieleen alabamalaisia bändejä. Eli paljon uutta opettava numero tämä tässä.

Joka numerossa tietenkin myös se muu normisälä, kuten muun muassa levyarviot sekä kolumnit, joista osa hyviä, osa vähemmän hyviä, osa innostavia, osa ärsyttäviä. maximumrocknroll.com. *(AH)*

LEVYARVIOT LEVYARVIOT

ALLVARET – Skam Och Skuld LP *(Erste Theke Tonträger)* Göteborgilaisen Allvaretin aiemmasta levystä (Tänk På Döden LP) on kulunut jo peräti viisi vuotta. Allvaret on tämä samaa Masshysteri/Vånna Inget-jatkumoa, joka Ruotsissa osataan erinomaisesti eli punkkia melodioilla ja melankolialla. Aina kun ehtii edes ajatella, että tämän tyylin aika taitaa olla jo ohi, tulee jokin sellainen levy kuin esimerkiksi tämä ja todistaa, että ei sittenkään ole. Se tulee selväksi jo levyn aloituspiisissä *Som Dimma*. Sushilan värisevä ääni ajoittaisine pienine kiekaisuineen on se, mikä tässä ehkä joitakin saattaa haitata, mutta tuo ääni, yhdistettynä sanoitusten usein hyvinkin henkilökohtaiseen otteeseen, tuo tähän myös vaikuttavuutta. *En Kväll Som Alla Andra*, jossa päähenkilö kulkee itsesäälistä itkien kotiin läpi aamuöisen Göteborgin ei voi olla kuin täyttä totta. Allvaret on punkimpi kuin edellä mainitut Masshysteri ja Vånna Inget eli ei mitään iskelmärock-helinäkitaraa. Tämä LP kasvaa koko ajan kuuntelukertojen myötä. Lauluja yksinäisyydestä, sydänsuruista ja elämästä. Koskettaa sielua. PS. Älkää turhaan yrittäkö tehdä tätä samaa kotona, ruotsalaiset nyt vaan tekevät tämän parhaiten. erstetheke.de. *(AH)*

THE CARNIVAL/ATOM MOUTH GIMLIES - Live at Cactus c-kasetti *(Gafoni)* Live-taltiointi joltain keikalta. Molemmilta bändeiltä kolme biisiä. Kyllähän tuon läpi kuunteli. Yhteystiedot löytyy varmaan jostain Internetistä. *(Saastis)*

CAUSE A RIOT – 2016 c-kasetti *(omakustanne)*Aiemmin Cause A Riotilta on tullut EP, Better Not Bornin kanssa tehty split-EP ja LP. Nyt on vaihtunut laulaja. Paikoin tulee mieleen melodisempi ja punkrokimpi Endstand. Melodiset kitarataustat tekevät piiseistä monikerroksisia ja huomaan viihtyväni, vaikka olenkin suorasukaisemman ilmaisun ystävä. Tämä viime vuoden puolella äänitetty kasetti-EP toimii erittäin hyvin. Tämä vuosi on ollut Cause A Riotilla hiljaiseloa, mutta 2018 tulee kuuleman mukaan olemaan aktiisempi. Jään odottelemaan. Keikoilla nähdään. causeariot.bandcamp.com. *(AH)*

CLEAN BREAK – 7" EP *(Salad Days/Straight & Alert/Refuse)* Portugalilainen Clean Break on perustettu 2013 ja tässä on bändin kolmas 7" EP. Kuten on tapana näissä sXe-hardcore-ympyröissä, ei tässäkään tapauksessa bändiä kuuntelemalla arvaisi, mistä se on lähtöisin. Tukevasoundista hardcorea, josta en löydä mitään moitittavaa. Ei ole machoilua, ei laulajaa jonka äänestä kuuluu sormen heristely, ei hevipelleilyä, vain puhdasta, traditionaalista, komeaa hardcorea. Enemmän keskitempoilua kuin mitään nopeusennätyskisailua. Ei muuta kuin nyrkki ojossa ilmaa huitomaan tai slamdanssahtelemaan. Muuta vaihtoehtoa ei juuri ole. Tämähän on vallan mainiota! refusemusic.net. *(AH)*

DEATH TOLL 80K - Step Down LP/CD *(Svart Records)* DT80k iz back! Suomen eturivin grindcore-bändi on tehnyt uuden pitkäsoiton. 17 biisiä mökää. 16 minuuttia ja kaikki on ohi. Ei mitään liian kliinisen kuuloista suorittamista. Hyvällä punkkigroovella etenevää tykitystä. Selkeät, mutta sopivan raa'at saundit. Varsinkin rumpujen virveli on just hyvä. Sillä tavalla hyvän kuuloista kuin grindcore oli joskus ennen vanhaan. Sanoista ei taatusti saa selvää. Jos joku vanha Napalm Death, Fear Of God tai vaikkapa Insect Warfare maistuu, niin en keksi mitään syytä miksei tämäkin. Mutta on tässä jotain muutakin. Semmoinen terve Slaughter-viba on edelleen taustalla, jonka olin kuulevinani näiden edellisellä "Harsh Realities" -pitkäsoitollakin. Joka tapauksessa, hyvällä maulla tehtyä grindiä. Ei mitään lentopallokeesi/puuhelmi split-osaston juttuja. svartrecords.com *(Saastis)*

DIAGNOSIS? BASTARD! – Silenciado LP *(Kink)*Jäseniä Victimsistä, Nitadista, Hard To Swallowista ja Avalanchesta ja meno on kova. Ekstrasti ilkeän kuuloinen laulaja, joka tuntuu pistävän kaikkensa peliin joka hetki. Tiukasti yhteen soittava bändi. Soundi, joka on selkeä ja voimakas, eikä mitään kitarasärösurinaa. Jopa ajoittaisia erittäin vahvoja Rudimentary Peni -vaikutteita seassa. Muutoinkin kaikenlaista pientä kivaa yllätystä mukana tuomassa lisäväriä, ettei koko levy olisi yhtä ja samaa junttausta. Nyt kun olen kuunnellut tämä useita kertoja, en ymmärrä miksen jo ensimmäisellä kuuntelukerralla ymmärtänyt, miten tajuttoman kova levy tämä on. Näin sitä hardcorea soitetaan, perkele! kink-records.de. *(AH)*

DISCHARGE – End Of Days LP*(Nuclear Blast)* Nyt tuli sellainen synttärilahja, että oksat pois. Soundit kuin eka levyllä, metallia mukavasti sekaan, josta syntyy *End Of Days*! Täysipitkä, Brokenin *[vai Bonesin? toim. huom.]* kitarat eivät petä. Nuclear Blast Records on iso lafka, luulisin ymmärtäväni jätkien pointin, keikkaa luulisi pukkaavan. Piin kova kokonaisuus.15 zipaletta paahtoa alusta loppuun. *(Rekka-Pekka)*

EFIALTIS – Κολοσσιαίο Γυναικείο Κεφάλι 7" EP *(La Vida Es Un Mus)* Kreikankielistä punkkia, mutta Brittein saarilta, tarkemmin sanoen Lontoosta. Kuulostaa hieman anarkopunkin ja postpunkin suuntaiselta, hitaalta, rummutus aika vahvana pohjana piiseissä, mkä luo kivaa liveäänityksen tuntua. Jos laulukieli ei olisi kreikkaa, voisin tietämättäni veikata tätä espanjalaiseksi, sillä mieleen tulevat sellaiset yhtyeet kuin Crosta ja Chroma. Etenkin jälkimmäisen kanssa tässä on hyvin saman kuuloinen pelkistetty soundi. Näyttää siltä, että on hankittava se ensimmäinenkin Efialtis EP, sillä tämä miellyttää suuresti. Naislaulu pienellä kaiulla sopii tähän kuin junanvaunu veturin perään. Tämä bändi olisi hieno nähdä jossakin punkkien täyttämässä pienessä kellarissa. lavidaesunmus.com. *(AH)*

EI – II 7" EP *(Suicide)* Tämmöiselle, joka menneinä vuosikymmeninä on tottunut punklevyistä löytyvän 99 prosentin varmuudella myös levyn sanoitukset, on hyvin vaikea tottua siihen, että yhä useammasta nykyisestä punkjulkaisusta ne puuttuvat. Löytyväthän ne Ein bandcampista, kun vaivautuu etsimään, ja samalla paljastuu, ettei niitä ole jätetty levyn mukaan laittamatta ainakaan niiden huonouden takia. Tavallista parempia lyriikoitahan tässä. Lisää puoltoääniä niiden esiin tuomiselle antaa se, että laulajan ulosanti on sellainen, ettei sanoista saa mitään selvää. Itse asiassa en välttämättä

koko aikaa tunnistaisi laulukieltä edes suomeksi. Se ei ole huono asia, sillä mieleen tulevat pienesti Die Kreuzenin tai CCM:n vokalistit. Musiikillisestikin Ei on tuollaista hieman keskimääräistä koukeroisempaa hardcorepunkkia, jossa voidaan koukata jonnekin 1990-luvun hardcorenkin puolelle. Yhtä hyvin voi välillä tunnistaa laulajan rähjäyksestä huolimatta riffeissä Bad Religionin kultakaudenkin vaikutusta. Mielenkiintoinen ja osaavasti tehty levy, ja kivasti vähän erilaista välillä. Lähinnä metalliin keskittynyt ruotsalainen Suicide Records on erikoinen julkaisija tällaiselle kamalle. suiciderecords.se. *(AH)*

EXOTICA – Musique Exotique #01 7" EP *(La Vida Es Un Mus)* Nykyään julkaistaan todella paljon demoja vinyylinä. Tämäkin on Exotican alunperin kasettina julkaisema demo, mutta kun laatu on tämän tasoista, niin helvetin hienoa, ettei tämä jäänyt pelkälle kasettijulkaisun asteelle. Viiden piisin verran räimeistä, mutta silti pirskahtelevaa, kipakkaa punkkia. Exotica kuulostaa uudemman New Yorkin punkin ja 80-luvun alkuvuosien hardcoren ja punkin väliin sijoittuneiden bändien (Sado-Nation ja "We're Not Equal" LP:nsä yhtenä mieleen tulleena esimerkkinä mainittakoon) vaikutukselle alttiiksi joutuneelta. lavidaesunmus.com. *(AH)*

EXOTICA – Musique Exotique #02 12" *(La Vida Es Un Mus)* Tämä levy on yksi tämän vuoden top 10 -levyistäni. Soitossa ja soundissa on selvää Crazy Spirit -koulukunnan otetta ja kokonaisuus kuulostaa erittäin punkilta. Siltä, että tässä on nyt soittamassa punkkeja eikä jokin rokkihemmojen hilpeänhauska projektipunkbändi. Kun suljet silmäsi, voit kuvitella seisovasi keskellä keikkaa vallatussa talossa, ympärilläsi niittirannekkeita, Aus-Rotten-paitoja, oluttölkkejä sekä hikoilevia, pogoilevia punkkeja. Piisit ovat lyhyitä ja, kuten totesin, erittäin punkin kuuloisia. Yhtäkkiä, kesken *Caminando*-piisin, tulee mukaan syntikka ja yllättää oikestaan joka kerta. Kyseinen soitin tekee vain lyhyen vierailun eikä palaa takaisin enää kertaakaan, mutta jää silti mieleen piristävänä yllätyksenä. Mainio naislaulu vielä isona lisäplussana. Rakastan tätä levyä ihan oikeasti. lavidaesunmus.com. *(AH)*

HALTLOSE – A Sense Of Reality In Crisis c-kasetti *(Puukotus-levyt)* Metallista modernia crustia Kotkasta. Alan ruotsalaiset taitajat on kuunneltu, niin Disfearit kuin Martyrdödit, eikä huonosti itsekään vedetä. Hyvä krustivokalisti ja paljon metallista kitarajuttua koko ajan piiseissä mukana, ja hyvä on vetää, kun on kaksi kitaraa. Laadukas tyylilajinsa edustaja, vaikka uusia eväitä ei repussa olekaan. Sanoituksissa, jotka on painettu niin pienellä että näin vanhan ihmisen on vaikea saada selvää (mutta onneksi on bandcamp), ovat kantavina teemoina antifasismi ja maailman tuho. Ajankohtaisia asioita kumpikin. haltlose.bandcamp.com. *(AH)*

HUIABELLA FANTASTICA – Moment Relax CD-EP *(HBF)* Eestiläinen Huiabella Fantastica on parantanut todella paljon kolmen vuoden takaisesta *Bufé Lé Madnessé* CD-EP:stään. Piisit eivät tässäkään hirveästi jää mieleen, mutta ne kuulostavat silti erittäin hyvältä, eikä niihin – kummallista kyllä – tunnu kyllästyvän. Tämähän on etenkin bassokuvioiden ja laulajan viivyttelevän, perunasuisen tyylin ansiosta vähän kuin punkrokimpi versio Econochristista. Tai jotain. Kiva joka tapauksessa. Up the punx. huiabellafantastica.bandcamp.com. *(AH)*

KAUPUNGIN VALOT – Salaista musiikkia LP *(If Society)* *Salaista musiikkia*, Kaupungin Valojen kolmas LP, on viimeistään se levy, jossa bändi lopullisesti hautaa punkrokkiuden. Toki silti ero Kaupungin Valojen alkuaikoihin ei ole sen paljon suurempi kuin hyppäys Ratsian toiselta LP:ltä Metropoikiin, Haukkaan, Woudeen, Nowadaysiin ynnä muihin vastaaviin punkin vanavedessä tulleisiin popimpiin bändeihin. Maanläheisyys ja naivistisuus on säilynyt, eikä esimerkiksi Sur-Rur voi olla tulematta mieleen, vaikka siihen verrattuna tämä on kuitenkin hallitumpaa ja hillitympää, määrätietoisempaa. Aloituspiisit *Ilman käsiä* ja *Pysy kaukana* ovat pieniä pop-helmiä, seuraavana tuleva *Haamukipuja* tuo mukaan Pixies-vaikutteita. Nuo aloituspiisit ovatkin omat suosikkini tällä levyllä. *Hautajaisten juhlassa* puolestaan Noitalinna Huraa! kohtaa Agentsin ja Neil Young kurkkaa nurkan takaa kitara kädessä. Huomaan yllätyksekseni pitäväni tästä enemmän kuin edellisestä LP:stä, vaikka kieltämättä välillä tekeekin mieli sanoa, että pistäkää nyt edes vähän lisää vauhtia siihen touhuun. No, onneksi tällaisen hipahtavan laahauksen perään voi aina kuunnella hardcorepunkkia, hah. ifsociety.com. *(AH)*

KOHTI TUHOA – Pelon neljäs valtakunta LP *(Svart/Southern Lord)* Korkeaoktaanista hardcorea, joka pyyhkäisee kaiken ylimääräisen hölynpölyn helvettiin. Bändin ensimmäinen täyspitkä (lainausmerkeissä) oli jo sellaista kihisevää raivoa ja rähinää, mutta nyt vaikuttaa siltä että tämä toinen tarttuu rinnuksista kiinni entistä vimmaisempana. Vaikka tosiaankin tuo täyspitkän levyn määritelmä ei pädekään, niin tämä on aivan sopiva ja optimaalinen pituus tällaiselle audio-turpaanvedolle. Yli puolituntinen voisi jo tuottaa pientä tuskaa ja jopa kyllästymistä. Tällä lailla kompaktisti tiivistettynä tuotos survoo radiosuomipopit vähintäänkin lähimpään suonsilmäkkeeseen. Tasaisen vahvaa biisimateriaalia, joista väkisin ja ensimmäisenä korviin pomppaa Painajainen-cover *Saatanan lampaat*. Ei häviä missään mielessä alkuperäiselle. Lähes parikymmentä kuuntelukertaa saa yhä edelleen putoamaan jakkaralta ja ihastelemaan sitä, ettei suomalaisen hardcoren kuuntelu ja diggaaminen edellytä sitä iänikuista vanhoilla ruumiilla ratsastelua ja umpisurkeita, myötähäpeää aiheuttavia comeback-yritelmiä palvomaan. Tervetuloa 2010-luvulle ja ostakaa tämä välittömästi, eikä kyseessä ole mikään pyyntö. *(Janza Jäppinen)*

On hassua ajatella, että *Pelon neljäs valtakunta* on mielestäni edeltäjäänsä "kevyempi" levy, koska tämäkin on aivan helvetin kovaa ja päälle käyvää hardcorepunkkia. Nyt vaan voi tämän jytinän ja äänimyrskyn keskellä myös useammin nyökytellä musiikin tahtiin. Riffit osuvat mielihyväkeskuksiin ja piisit jäävät entistä paremmin mieleen. Ja kyllä, tämä LP on tämän vuoden parhaita,

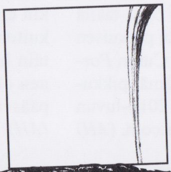

ei pelkästään suomalaisissa julkaisuissa, vaan maailmanlaajuisesti. Tässä ollaan tiedetty, mitä ollaan tekemässä, ja tehty se oikealla asenteella. Helenan paikoin paholaismaiseen riekkumiseen saakka nouseva, myrkkyä tihkuva pirullinen ääni lataa eteemme ahdistavan, mutta valitettavan hyvin totuuden ytimeen osuvan kuvan ajastamme, jossa etuilijoiden, hyväksikäyttäjien ja äärioikeistolaisen saastan keskellä laahustamme edessä odottavan totalitarismin odotuksessa/pelossa. Jos ei halua vain hiirenä vikistä pahinta odottamassa, voi edes tehdä sen kuunnellen tätä levyä ja taistellen vastaan. Taistelumusiikkia. Eli siis punkkia. PS. Painajaisen *Saatanan lampaat:* loistava lainapiisivalinta. svartrecords.com. *(AH)*

KOURISTUS – Demo 2017 CDR Demo 2017:n lisäksi tähän on laitettu vanhempaakin materiaalia bonukseksi: netissä julkaistulta *Häiriintymispiste* EP:ltä (2016) ja kasetteina julkaistuilta *Mielisairaan muistelmat* (2015) sekä *Itsetuho* -demoilta (2014) on laitettu näytteeksi kolme piisiä kultakin. Levyähän Kouristus ei ole vielä julkaissut, mikä on kyllä iso harmitus ja vääryys, sillä materiaalin puutteesta asia ei todellakaan ole ollut kiinni: neljässä vuodessa on kertynyt yli 40 piisiä eikä se ole todellakaan ollut mitään paskaa. Tästä kaikesta materiaalista olisi pitänyt tähän mennessä ehdottomasti julkaista jo vähintään kolme levyä, vinyylinä!

Uusin demo on aiempaa metallisempaa ja grindimpää ja ennen kaikkea teknisempää mättöä. On osaavia temponvaihdoksia ja paljon blast beatia. Huomion kiinnittää myös soundien kirkkaus a.k.a. studioviilaus. Peten huuto, joka ei ole mitään örinämörinää, pitää kuitenkin edelleen yllä vanhaa kunnon hardcorepunk-vaikutelmaa. Vanhemmat äänitykset ovat soundiensa puolesta meikäläiselle tutumman kuuloista ja soitoltaan hardcorepunkimpaa. Tykkään tästä vanhemmasta Kouristuksesta aivan helvetisti. Nämä piisit mäiskivät kunnolla ja Pete on huutajana mies kohdillaan. Äärettömän kovaa kamaa on uusi demokin, mutta sen perusteella arvioituna saattaa olla, että bändi on matkalla metallisempaan suuntaan. kouristus.bandcamp.com. *(AH)*

KUUDES SILMÄ – Pelko LP *(Svart)* Pari suurimpiin parin vuoden takaisiin postpunk-suosikkeihini kuuluvaa yhtyettä, Belgrado esimerkiksi, muuttivat viimeisimmillä levyillään otettaan sen verran paljon gootimmaksi, että mielenkiintoni hiipui. Pelko (sic) samasta oli sisälläni etukäteen tämänkin levyn kohdalla. Muutoksia soundiin ja soittoon on tullut; esimerkiksi koskettimet ovat aiempaa monipuolisemman, koukeroisemman ja melodisemman kuuloiset, ja se vaikuttaa todella paljon soundiin ja ylipäätään siihen, miltä levy kuulostaa. Tämä ei ole enää niin pelkistetyn kuuloinen kuin neljän vuoden takainen ensimmäinen LP. Piiseissä tapahtuu nyt huomattavasti enemmän. Luonnollisesti tämä ei ole myöskään niin punkin kuuloinen kuin ensimmäinen LP; pehmeyttä, haahuilua ja popmaisuutta on tullut lisää. Silti ei haittaa. Lopetuspiisikin on silkkaa iskelmäpoppia, mutta silti tässä on onnistuttu jollakin mystisellä tavalla pysyttelemään sillä "hyvällä puolella". Tämä on hieno, tyylikäs ja tasapainoinen postpunk-LP. Voimannäyttö Kuudennelta Silmältä. Viime aikoina on muuten tullut kummasteltua, miksi kaikilla kotimaisilla postpunk-bändeillä on oltava piisien sanoituksissa Musta Paraati -viittauksia. Tämä tuli taas mieleen *Pois suljetun* "sä oot ollut täällä aina, en voi muistaa mitään muuta" -kohdassa, joka pikkuisen häiritsee joka kerta. Myös kannen yhtäläisyys The Curen *Pornographyyn* tökkäsi silmään. Kokonaisuuteen nämä pikkuriikkiset kauneusvirheet eivät vaikuta. *Pelko* on 2010-luvun suomalaisen postpunkin klassikkolevy. svartrecords.com. *(AH)*

LAPIN HELVETTI - S/t LP/CD *(Svart Records)* Terveet Kädet pisti pillit pussiin tuossa vajaat pari vuotta sitten. Jostain sitten putkahti tällainen bändi kuin Lapin Helvetti, jossa on Läjä Äijälä laulussa, TK:ssä pitkän aktiivipalveluksen suorittaneet Lene ja Ilari, sekä Samppa-niminen rumpali. Näin nämä keikalla jossain ja tuumasin, että on kyllä vitun hyvä bändi! Nyt on tullut levykin. Tämä on heviä. Tästä löytyy punkkia. Tässä ei varmaan hirveämmin ole mietitty, että miltä bändin musiikin pitäisi kuulostaa. Kyllähän se Terveet Kädet kuuluu taustalla ihan selkeästi, mutta mukaan on sotkettu häpeilemättä rankemman heavy metallin melkeimpä koko kirjo. Päähän tulee mielikuvia Venomista, Dischargesta, Metallicasta jne. Kaikesta hyvästä 80-luvun kamasta, mikä on varmastikin maistunut näille tyypeille jo aikojen alusta asti. Lopputulos ei silti ole sillisalaattia. Biisit kuulostavat täysin luonnollisilta, eikä tästä saa yhtään mitään väkinäisen vääntämisen kuvaa. Lyriikka on lohdutonta. Kuolemaa odotellaan ja mikään hyvä ei kestä kauaa. Voisin melkeimpä väittää, että paras levy millä Läjä on äänessä sitten TK:n Äärettömän joulun. Varsinkin jos ajatellaan kunnon möykkää. svartrecords.com *(Saastis)*

MAAILMANLOPPU – Harmaat pilvet 7" *(Teen Wolf)* Että sillä lailla. Piti sitten mennä Maailmanlopun poppia soittamaan. No, okei, ei sentään pelkästään; onhan *Harmaat pilvet* toki lähempänä postpunk-sävyistä New Hope For The Kidsiä kuin suoranaista poppia. B-puolen *Kelle mä laulan?* onkin sitten yllätysveto. Kun kuulin piisin netissä, ajattelin että eikö Maailmanlopulle riitä, että ovat onnistuneet hienosti yhdistämään hardcorepunkin ja postpunkin, onko nyt pakko alkaa vielä iskelmärockpoppiakin ruveta repertuaariin tunkemaan. Nyt levyltä kuunneltuna piisi ei tunnukaan kauhealta, mutta kannattaisiko silti perustaa Särkyneet-tyylinen sivuprojektibändi, jos jatkossa tekee mieli tehdä lisää tätä. Ilkeilyt sikseen: kitara soi kauniisti, tyylitaju on mukana kuten aina tällä bändillä ja kokonaan ei sielua Saatanalle ole myyty. Se tuttu Maailmanloppuhan tämä pohjimmiltaan on, vaikka tavallista kevyempänä versiona. Mukavaa ja miellyttävää. teenwolfrecords.com. *(AH)*

MIRAGE – Erasure 7" *(Svart)* Postpunkkia (tai cold rockia, kuten bändi itse musiikkiaan kutsuu) Oslo–Berliini-akselilta. Mirage on itse asiassa yhtä kuin norjalaisen thrash metal -bändi Deathhammerin rumpali Cato Stormoen ja saksalaisen black metal -bändi Occvltin laulaja Jan Utecht. Tyylikkäästi tällainen Sisters Of Mercyn ja Bellicose Mindsin välissä keikkuva synkistely sujuu tällaiselta hevarien projektibändiltäkin. Laulu ei ole aivan yhtä kohtalokkaan dramaattisen kuuloista kuin Andrew Eldritchillä ja hyvä niin. Bellicose Mindsin Nickiksi laulajaa sen sijaan voisin hyvinkin erehtyä luulemaan. Olisikohan piiseissä vähän kuitenkin lyhentämisen varaa? Olisi vähän. Erittäin hyvä näin singlenä, mutta mahtaisiko LP:llinen olla vähän tasapaksua kuultavaa? Ehkä senkin pääsen vielä joskus testaamaan. svartrecords.com. *(AH)*

NOKIPERKELEEN AURINKO – Tuli perseen alla CD *(Wood Productions)* Jotenkin Nokiperkeleen Aurinkoa kuunnellessa tuli ensin sellainen mielikuva kuin kuuntelisi jotakin rokkihemmojen projektipunkbändiä. Mutta jos tämä sellainen on, niin mieluummin minä tätä kuuntelen kuin vaikka Koljosen Tiekiistaa tai jotakin muuta Viikate/Eläkeläiset-hemmojen uusinta terapiapunk-viritystä. Lainauksia on otettu sieltä täältä, riffejäkin vähän pöllitty (niin no, kyllähän *I Wanna Be Your Dog* aina toimii), mutta osaavasti, menemättä liian pitkälle. Enin osa viittauksista menee vanhan punkin puolelle ja juuri silloin Nokiperkeleen Aurinko onkin parhaimmillaan. Esimerkkinä vaikkapa *Mikä teitä vituttaa?*, jossa myöskin maltetaan jättää teennäinen rankkuuden tavoittelu laulusta pois. Kyllä nämä tyypit ovat varmaan kuunnelleet niin Stoogesit, Damnedit, Vaavit, Roky Ericssonit kuin jotkut myöhemmät Union Carbide Productionsit, AmRepit, aussierockit yms., ja luultavasti soittaneet vuosikaudet lähinnä rokkibändeissä soittotaitoa hiomassa ja nyt tämän bändin puitteissa pääsevät revittelemään vähän enemmän. Samalla pysytellen määrittelemättömällä tavalla "aikuismaisessa" kuosissa. Jos tämä on punkkia, niin se on ainakin erilaista punkkia kuin se, mitä tämän päivän diy-punk-ympyröissä tehdään, eikä tämä solahda kivasti mihinkään valmiiseen punkin alagenremuottiin. Aluksi nikottelin (ehkä osin tuota katu-uskottavuutta epäillessäni, ja kai bändin kikkaileva nimikin ärsytti), mutta mielenkiinto heräsi. woodproductions.fi. *(AH)*

NYKYAIKA – 7" EP *(Tänäänkin Menee Hyvin)* Tämä EP tuli jo viime vuonna, mutta sattuneista syistä saapui arvioitavaksi aikana, jolloin elämä oli aika kaaosta ja pääsi hukkumaan välillä erään laatikon pohjalle. Nyt uusi yritys. Aloituspiisi *Rock'n'roll juna* on räväkkä ja hieno rokkipunkkipiisi, jossa on draivia. Suoraviivainen, mutta ei ilman pikkujippoja. Osaavasti rakennettu. *Terveisiä alakerrasta* ei enää olekaan niin suoraa punkkia, vaan hitaampi rokkipiisi makoisalla melukitaralla. On kai kuunneltu vanhan punkin ja garagerockin lisäksi yksi yö Blue Öyster Cultia tai jotakin. B-puolen aloitetaan taas punkimmin *Nykyajan* Reinikaisella, poliisivastainen sanoituskin täyttä punkkia. *Liikkumaton/muuttumaton* tuo vahvasti mieleen jonkun 80-90–luvun vaihteen bändin, Moving Targetsin tai jonkun muun. Hyvin tehtyä kamaa, osaavin käsin. Bändi, jolta voi odottaa tulevaisuudessa varmaan hyvää LP:täkin täynnä vaihtelevia piisejä. Onko pakko mainita, että laulussa on Tehosekoittimessa ja God's Given Assissakin mokrofonin takana seissyt Otto? On sikäli, että miehen ääni on hyvin leimaa antava tässä. *(AH)*

ORDEN MUNDIAL – Porque Las Drogas Son Veneno 7" EP *(La Vida Es Un Mus)* *Porque Las Drogas Son Veneno* julkaistiin rajoitettuna painoksena Orden Mundialin USA/Kolumbia-kiertuetta varten ja jotkut näistä piiseistä tulevat varmaan löytymään myös myöhemmin tulossa olevalta 12-tuumaiselta. Kiireisesti on pitänyt levy ilmeisesti saada ulos, kun kansikin on melkein sama kuin *Obediencia Debida* -LP:llään. Piisit ovat rujoa, raakaa, alkukantaista ja aggressiivista hardcorepunkkia, kuten Orden Mundialilta voi odottaakin. Soundit ovat todella repivät ja raastavat. Tässä ei ole mitään siloiteltua. Sekoita yhteen Void, Olho Seco ja Shitlickers ja voit saada tuoppiisi jotakin tämän suuntaista. Se on tuima sekoitus, mutta nautinnollinen. lavidaesunmus.com. *(AH)*

THE PHOENIX FOUNDATION - CLOSER LP/CD *(Waterslide Records, Best Seller Records)* Turun emopunk-partio The Phoenix Foundation on ollut olemassa jo iät ajat. Piti saatekirjeestä luntata, että tämä "Closer" on bändin jo seitsemäs albumi. Kokoonpano näillä on toki vaihdellut vuosien saatossa, mutta esim. 1981-bändistä tutun Jallun biisejä tässä taidetaan edelleen veivata. Rumpalikin kuuloistaisi edelleen olevan tuosta edellä mainitusta bändistä. Tämä levy on julkaistu cd:nä Japanissa Waterslide Records-nimisen lafkan toimesta ja lp:nä Turussa Best Seller Recordsin toimesta. Olen huomannut kuuntelevani tätä levyä aika paljon viime aikoina. Tällä levyllä tuntuu olevan paremmin onnistunut jännite tai draaman kaari kuin bändin aiemmilla levyillä. Ilmava kokonaisuus, mistä löytyy paljon instrumentaalijammailua ja bändi soi kyllä hienosti. Sanoituksissa uppoudutaan varsin henkilökohtaisiin juttuihin. Paras biisi voisi olla vaikkapa tuo levyn päättävä "All These Questions", minkä melodiaa tapaillaan kylläkin jo heti ensimmäisessä biisissä. Kuten sanottua; hienosti kasattu kokonaisuus. Voisin väittää, että bändin paras levy. Pisteitä myös siitä, että levyn nimikkobiisin teema on pöllitty melkeimpä suoraan Amebixin "Sunshine Ward"-biisistä. bsrecords@gmx.com *(Saastis)*

PLASTIC TONES – Wash Me With Love LP *(Svart)* Plastic Tones on aloittanut aktiivisesti: kaksi seiskaa ja tämä 12" lyhyen ajan sisällä. Kuusi piisiä hyvän mielen auringonpilkahdusten ja surullisen mielen sadepilvien kutkuttavalla rajavyöhykkeellä liikahtelevaa kitarapoppia/powerpoppia. Musiikkia, joka ei häiritse kai ketään. Olin yllättynyt siitä, kuinka sovinnaisen kuuloista tämä on. Myös siitä, kuinka sujuvasti nämä piisit soljuvat. Oma powerpop-kauteni sijoittuu niin kauas kuin Stemsin ja Somelovesin aikoihin. Tämän levyn voisi pitää hyllyssä odottamassa seuraavaa kautta, jos sellainen vielä joskus tulee. svartrecords.com. *(AH)*

RUNKAKADEMI – Sano Pasadena 7" *(Gafoni)* Kyllä tarvitti hiukan googlailla, että mikäs levy se tämä on. Tavallisesti voisin ohittaa koko levyn, mutta nyt haiskahti niin kovasti Gafonilta, että vaivauduin sitten hieman. En tiedä, kuinka pitkälle artistilla on Lörssonin kanssa lusikat sekaisin, mutta hyvin samoissa taiteellisissa maisemissa mennään. Runkakademi fiilistelee enemmän ja *IV Reich-a-go-gossa* on oikeastaan hieman jotenkin leffamainen tuntuma, olisko blaablaa-juttu ripattu jostain, öö, laatuleffasta. Puhutaan kuitenkin swastikasta ja runkkaamisesta samassa yhteydessä. Ykköspuolen *Sano Pasadena* jurnuttaa paikoillaan, kunnes dokumentinomainen tarinointi alkaa kertoa faktoja avaruustutkimusasemasta. Tämä levyhän on ihan perustavaraa, aivan ottaa pannuun kun tämä soi Radio Novassa alvariinsa. Mistä näitä Gafoni-tuotoksia saa? En osaa vastata. *(Raine)*

THE SÖRSSELSSÖNS – Härski bisnes -kasetti-EP *(Shitsuck)* Jestas! The Sörsselssöns är här igen! Ja vielä laittavat suosikki-Spedesketsiäni peliin. En ehkä edes käsitä, kuinka kova meininki tässä on. Tuttuja säveliä kajahtelee parannetuilla sanoituksilla tosta vaan. Mutta mitä. Niitä on liian vähän! Toisaalta, kokeneet artistit tietävät että fanaattisen yleisön saa entistä fanaattisemmaksi, kun jättää sen haluamaan lisää. Riemastuttava jälleenkohtaaminen. Mukana olevassa miniposterissa on tosin liikaa seksiä, että se vähän ottaa höyheneen. Shitsuck löytyy varmaan jostain FaceTwatterista tai aakoo@kuori.org. *(Tero Lehto)*

ULTRA – Mística Moderna 7" EP *(La Vida Es Un Mus)* Ultran toinen EP on lisää sitä kiivasta 80-luvun Italia-hc:n vaikutteista hardcorepunkkia, jolla jo viimevuotinen *España Invertebrada* EP ihastutti. Meno antaa otaksua, että Negazionea, Indigestiä jne. on kuunneltu ja tiukkuus on samaa luokkaa kuin Maailmanlopulla nopeimmillaan. Ihanaa kuunnella vaihteeksi tällaista uutta ja vanhaa sekoittavaa hardcorepunkkia, jossa pelataan selkeillä soundeilla särömeren ja triplakaiun sijaan. Tylsää hetkeä tätä kuunnellessa ei kerkiä tulla, sillä piisit pirskahtelevat ja poukkoilevat koko ajan ulos raameista. lavidaesunmus.com. *(AH)*

UMPIO / CHARNEL WINDS / SEKAANNUS – c-kasetti *(omakustanne)* Ymmärtäisin niin, että kasetti koostuu kaikkien yhteisestä päällekkäisestä kaahauksesta. Veikkaisin Dassumin olleen se viimeinen osakas, joka on sitonut nauhat yhteen. Antina on ekalla puoliskolla melko helvetillistä noisea noin viistoista minuuttia. Tämä haiskahtaa semmoiselta Umpio-kamalta enempi. Välillä saan jotain tästä irti, mutta suurimmaksi osaksi tämä on vain liian tasapaksua, mun makuuni siis. Toisen puoliskon melu on hieman avaruudellisempaa ja jotenkin tykkään tästä enemmän, pinnan alla kuplii pahuus. Toisen puolen loppuosion hoitaa oletettavasti Sekaannus, mutta ehkei ihan semmoisessa tavallisemmassa muodossaan. Aika karua. umpio.com. *(Raine)*

UTÖ / TUSENSKÖNA – 7" EP *(Svart)* Olen vähän, että mitäs helvettiä täällä tapahtuu, onko ruotsinkielisyys suomalaisen punkin uusin trendi. Helsinkiläisen Utön jäsenet ovat kuulemma tuttuja sellaisista yhteyksistä kuin MurheenLaakso, Vaarallista, I Was A Teenage Satan Worshipper, Karoshi Lovers ja Vaasankatu SS. Kouvolalais-helsinkiläisen Tusenskönan jäsenet puolestaan semmoisista kuin Kivesveto Go Go, Lasten Hautausmaa, A. Takalo ja Takavalot sekä Transentiset. Aksentti on kummallakin bändillä sellainen, että pitää ensin vähän pinnistellä, että lauletaanko tässä todellakin ruotsiksi eikä suomeksi. Utön ainokainen piisi *Varför Har Vi Inga Problem?* on hyvinkin ok punkkiviisu komealla singalong-kertosäkeellä, Tusenskönan melodiapunkkipiisit *Min Lilla Flickvän Hatar Dig* ja *Dina Drömmar* oukkidoukki-osastoa. Vielä muutaman kuuntelun jälkeenkään en ihan ymmärrä, mitä helvettiä täällä tapahtuu ja olisiko pitänyt innostua enemmänkin ja minkä takia. svartrecords.com. *(AH)*

V/A – Bad Sauna c-kasetti *(Gafoni)* Kuulun kasetin kohderyhmään! Aika veikeä sauna-aiheinen kokoelma Mister Lörssonin luotsaamalta (?) Gafonilta. Vaikka tästä sais helpostikin heppoisen ja vitsikkään kokiksen aikaiseksi, on tässä kyllä mun mielestä ihan laatu kohdillaan. Välillä tietysti kolkutellaan mauttomuuden rajoja, mutta näistä jutuistahan voi olla montaa mieltä. Vahva ehdokas ykkösuoritukseksi on Pahantahtojat *Puolijumala havahtuu lauteiden alta* -kappaleellaan, jotenkin raskas ja painostava biitti lumoaa, tätä kuuntelisin kevyesti puoli tuntia pienillä vivahteilla. Sam Heat & The Blue Kingsin paskabluussi on myös hieno suoritus, tosin tässä tapauksessa pitkä mitta ei tuo bonuksia. Takaforssa2018:n sanoituksia saunatontun elämästä piti oikein oikeasti syventyä kuuntelemaan, hillitön ja samalla vakuuttava suoritus. Löytyy Grateful Dädiä, Paanin Kuoroa, Pekka Ruoskaa, Food Fortunataa ja muutama mulle uusi tuttavuuskin. Ensi kosketuksen kasettiin tein – tietenkin – saunan lauteilla. *(Raine)*

V/A – Sata vuotta sadattelua saatana c-kasetti *(Gafoni)* Se on hyvä, että Gafonikin on pistänyt näppinsä tähän ei tarpeeksi veivattuun Suomi100 -ilmiöön. Kassun aloittaa myös *Bad Sauna* -kokoelmalla heilunut Kone-Make ja taas alkaa tanssausjalkaa vipattaa. Myös vanha tuttavuus Jouko Ono hämäröi omissa maailmoissaan ja eikä Grateful Däd häviä kovinkaan kauaksi Timollaan. Ehkäpä J. Kill & Mr. Mule kolahti eniten akustisella esityksellään Uskonnollissävytteinen ja poliittisesti kantaaottava laulu, epäilin esittäjää samaksi kuin *Bad Sauna* -kokiksen Takaforssa2018, mene ja tiedä. Paanin Kuoro onnistuu olemaan tässä huomattavasti iskevämpi ja kompaktimpi kuin toisella kokoelmalla, mutta kyllähän Kaivosurma on aina Kaivosurma! Aijai. *(Raine)*

VASTUSTA – Demos 2014–2015 12" *(Kick Rock)* Nämä demot oli ihan syytäkin julkaista jopa ihan näin vinyylimuodossakin. Tällä 12-tuumaisella piisit on uudelleenmasteroitu ja sen huomaa soundien selkiintymisestä, kaikki kuuluu nyt kirkkaammin ja selkeämmin kuin kasettiversiolla. Pidän oikeastaan enemmän kasetin huonommista soundeista, mutta makuasia. Itse piisit ovat – oli formaatti kumpi tahansa – aivan helvetin hyvää, energialla soitettua nopeaa hc-punkkia, 82-vaikutteista, mutta silti tuoreen kuuloista, erittäin vakuuttavalla tavalla soitettua ja huudettua. Kovaa kotimaista hc:tä tehdään paljon, mutta Vastusta on silti yksi kovimmista. *(AH)*

VILLE PIRINEN COMBAT SCHOOL – Laulu jokaiselle//Joko saa luovuttaa/Antaa sen mennä 7" *(Joteskii Groteskii/Rämekuukkeli)* Eipä hieno single! Katsos noita biisien nimiä. Meinaa olla kyseessä teemallinen kokonaisuus. Edellinen levy, tuliko se joskus kolme vuotta sitten, oli "oikein kiva". Nyt sanoituksissa ei ainakaan ole turhan kivaa. A-puolen sanat pakottavat kuuntelemaan ko. biisin ja sen jälkeen loputkin levystä aika tarkalla korvalla. Ja onkin se palkitsevaa kuunneltavaa. Eikä ole biisien melankolisessa light-junnaavuudessakaan moittimisvaraa. Syksyn syksyimmän pikkulevyn teki erikoiselta itseltään kuulostava bändi, jonka soinnissa kaikuu koko ajan jäsenten muut yhtyeet sillai röyhkeän ovelasti. ramekuukkeli.nettisivu.org tai joteskiigroteskii@hotmail.com. *(Tero Lehto)*

VIVISEKTIO – Totaalinen kaamos 1984–1986 c-kasetti *(Revontulet)* Kasetille koottuna Vivisektion vanhat treeniäänitykset ja 1985 ja 1986 tehdyt demot. Kun treeniäänitysten paikkoina ovat olleet parakki, piharakennus ja jalasmökki Äkäslompolossa, on syytä pysähtyä hetkeksi ajattelemaan, miten erilaisissa olosuhteissa ja ympäristöissä punkkia on tehty Suomessakin. Tiedätte kai, miltä Vivisektio ennen vanhaan kuulosti: paljolti liikutaan postpunkin ja anarkopunkin piirissä, mutta hardcorepunkinkin puolelle astutaan. Äänitystaso luonnollisesti vaihtelee, muttei ole mitenkään toivotonta, etenkään jos on kasvanut aikana jolloin kokoelmakasetit olivat normaali osa punkkia. Iso harmi, ettei Vivisektio aikoinaan saanut julkaistuksi levyä. Esimerkiksi tällä kasetilla viiteen kertaa erilaisina nauhoituksina toistuvat *Naamiaiset* ja *Marionetti* olivat saaneet tulla julkaistuksi jo niinä vanhoina aikoina eikä vasta 2011 tulleella LP:llä. Mukana tulee pieni vihkonen, jossa kartoitetaan haastattelun muodossa niin bändin menneisyyttä kuin nykyhetkeäkin, mukana myös alkuperäisen laulajan Kirsin haastattelu. Suomipunkin historiaa pohjoisen napapiirin pohjoispuolelta, keskeltä kaamosta ja tuntureita. *(AH)*

WARD / LONKKAVIKA – c-kasetti *(Ward)* Maailma on täynnä hyvää musiikkia, mutta silti kenkuttaa, kun tällaista kamaa on pantattu vuosikaupalla. Wardin kappale on nimittäin tehty jo 2008, Lonkkaviasta on sentään kärsitty vasta vuodesta 2014 saakka. Oli siis jo aikakin saada tämä kauniilla kansilla koristeltu helmi kuulijoita piinaamaan.

Wardin esitys on varsin mittava eli yli 16-minuuttinen järkäle. Herkät ja rauhaisat sekä raskaat ja äänekkäät hetket tasapainottelevat keskenään, tosin hieman ennalta-arvattavasti. Jännite pysyy kuitenkin koko ajan yllä varsin mainiosti ja intensiteetti jopa kasvaa hieman loppua kohti. Toisaalta jossain vaiheessa alkaa jo mietityttää, josko tästä olisi saanut tiivistämällä vieläkin toimivamman. Moinen pituus tuntuu hieman itsetarkoitukselliselta, olkoonkin ettei tästä mitään sen kummemmin ärsyttävää löydy, päinvastoin.

Lonkkavika päästelee ilmoille saastaista ja siloittelematonta ruhjomista, rykimistä ja riffittelyä, eli juuri niin kuin kunnon sludgessa kuuluukin. Tuplalaulu tuo syvyyttä ja lisää mielipuolisuuden tuntua, minkä luen eduksi. Kaikki viisi biisiä tuntuvat yhtä onnistuneilta, vaikka tuskin niitä toisistaan osaisinkaan erottaa. Muistaakseni toimii livenäkin eli ehdottomasti sangen miellyttävä tuttavuus rujosta ulosannista kiinnostuneille. *(Tuukka)*

WARD / SYS-RA – 7" *(omakustanne)*
Vihdoinkin **Wardilta** saadaan kuulla tuore biisi ja ilmeisesti ensimmäinen levytys "uudella" kokoonpanolla. Kyseessä on pitkähkö keskitempoinen runttaus, joka rullaa lähes koko ajan täydellä teholla ilman turhaa löysäilyä. Sopivan karhea laulusuoritus ja varsin karu kappale muutenkin. Ei kutenkaan liian yksinkertainen tai helppo, vaan tarttumapintaa ja vaihtelua löytyy tarpeeksi, jotta biisi kantaa koko mittansa ajan. Varsin metallinkatkuinen jälkimaku.

Kääntöpuolen **Sys-Ra** on itselleni uudempi tuttavuus tyyliNään raskas, jopa metallisen tuhti hardcore ja crust. Biisit kulkevat kyllä varsin mallikkaasti, ja kuten mainittua, soundit ovat jämäkät. Kaikki kolme kappaletta kuulostavat kuitenkin jotenkin liian tutuilta jo ensikuulemalta, eli tarvittaisiin vielä jotain mikä nostaisi tämän massan yläpuolelle. Laulu on varsin röyhkeää, mutta ajoittain hieman liian epäselvää. Siksi sanoitukset olisi saanut laittaa tällekin puolelle esille. *(Tuukka)*

WORLD BURNS TO DEATH – Here A Dream Dies Every Day LP *(Analogue Violence)*
Kokoelma, jossa on puolet *No Dawn Comes...Night Without End* EP:stä, kaksi piisiä *Graveyard Of Utopia* LP:ltä sekä piisit Blowbackin ja Slangin kanssa tehdyiltä seiskoilta sekä Japanin-kiertue-seiskalta. Ehtaa World Burns To Deathia, mutta ehkä vähän harvemmin vastaan tulevilta levyilta olevaa materiaalia, ja remasteroituna. Japanilaista hardcorea, crustia ja d-beatia käytetään laastina ja viimeiset, mutta eivät vähiten tärkeät rakennusaineet ovat WBTD:n sanoitukset, joissa käsitellään paljon sitä vanhaa tuttua sota-aihetta, mutta hyvin kiteyttäen ja sodan koko mielettömän historiallisen jatkumon kitkerästi tähän päivään yhdistäen. Tähän liittyen, myös hieno Elem Klimovin Tule ja katso -elokuvasta peräisin oleva kansikuva miellyttää. *Come And See* -piisihän sanoituksineen on sekin kyseisen sodanvastaisen elokuvan inspiroima. Luonnollisesti vihaan kitarasooloja tässäkin, mutta muuten kaikki muu on erittäin jees. *(AH)*

YLEISET SYYT – Ajatuskoneisto LP *(Svart)*
Raymond Pettibon -tyyliset kannet viittaaavat jo siihen, että musiikillisestikin vaikutteet tulevat hieman enemmän vanhan jenkki-hardcoren suunnalta kuin sieltä Dischargesta. Tiukkaa hardcorepunkkia selkein soitto- ja laulusoundein. ja maan tämänhetkistä sosiopoliittista tilannetta katkerankiukkuisten sävyin kommentoivin tekstein. Ei turhaa rönsyilyä, vaan vain olennainen. Erittäin pätevä ja potkiva ensijulkaisu! svartrecords.com. *(AH)*

YPÖ-VIIS – Mari pogoaa 7" *(Hiljaiset Levyt)*
Tässä on kyllä yksi vuoden parhaista uusintajulkaisuista, ja yksi parhaista suomalaisista punksingleistä. *Mari pogoaa* on piisi, jota kuuntelin innosta soikeana 14-vuotiaana punkkarina vuonna 1979, monesti hoilaten mukana. Mari, jolla on nahkatakki ja musta kravatti ja jonka rintamerkissä lukee Punk ja Eppu ja joka ei diggaa Travoltaa vaan vain pogoaa, oli epäilemättä sen ikäisen minäni mielestä täydellinen unelmien tyttöystävä. Ja nuoremmille lukijoille muistutukseksi, että tässähän siis elettiin aikoja, jolloin John Travolta ei ollut vielä mikään viileä Pulp Fiction -hemmo, vaan Saturday Night Fever/Grease-ällötys, kävelevä punkin antiteesi, pinnallisten disko- ja fiftarimusiikkimuotien mainospelle. Aikoja, jolloin Eppu Normaali oli vielä punk-uskottava yhtye. Tämä Ypöjen parhaimmistoon kuuluva piisi on ihan helvetin tarttuva ja mieleen jäävä renkutus, jota ei edes tuotannon tuhnuisuus pilaa. Kertosäe jää pyörimään päähän eikä sitä meinaa saada loppumaan millään. Sama vika on myös b-puolen piisissä; *Mikkitelineestä on puolet minun* on sympaattinen, hauska ja mukavasti tyhmä punkviisu mikkitelineestä, sen omistussuhteista ja tämän vaikutuksesta telineen säätöön ja rikkomiseen. Kaikki puoliksi. Tämä Ypö-Viiden toinen 7" sekä samana vuonna tullut kolmas 7" *Me myytiin itsemme/ Kaupunki muistaa nuoria* (jälkimmäinen kaikkien aikojen suosikki-Ypö-piisini) ovat bändin huippuhetket. Ypö-Viis (tai Ypö-5, kuten luki silloin 14-vuotiaana itse tekemässäni rintanapissa), on yksi suurimmista Suomipunk-suosikeistani kautta aikojen, ja tämä single on suomalainen punk-klassikko. hiljaisetlevyt.com. *(AH)*

Northern Discomfort, Kööpenhamina 28.–30.4.2017.

Ungdomshusetista on paljon mukavia muistoja 2012-2015 järjestetyn Heavy Days in Doom Town -festivaalin ansiosta. Olen tyytyväinen, että kävin kolme kertaa. Eri järjestäjäkollektiivista huolimatta Northern Discomfort jatkaa samoilla linjoilla eli pääsuuntina ovat sludge ja doom. Vuonna 2016 en ollut paikalla, mutta muutama selvä ero pisti silmään.

Ensinnäkin väkeä oli ainakin nyt selvästi vähemmän kuin HDDT:ssa. Onhan se helpottavaa, kun ei ole samanlaista tungosta ja pienempäänkin saliin mahtuu paremmin, mutta aiheuttiko tämä festarille toisaalta taloudellisia ongelmia? Toinen ero on se, että Northern Discomfort on edeltäjäänsä lyhyempi tapahtuma. Kaksi varsinaista festaripäivää ja päätösklubi on armollisempi ohjelma kuin aloitusklubi ja kolme päivää. Nyt keskittymiskyky pysyi yllä huomattavasti paremmin – aiempina vuosina olin sunnuntaina jo ihan poikki, enkä varmasti ollut ainoa. Kolmas ero on vähemmän nimekäs esiintyjäkaarti. Se vaikutti osaltaan yleisömäärään yhdessä viileän ja sateisen sään kanssa. Neljänneksi taidenäyttely puuttui. Hienoa on joka tapauksessa, että palvelut olivat ennallaan – eli kalja- ja sätkäosaston lisäksi drinkkibaari sekä ruokamyynti (maukasta seitania ja kakkuja)! Ja henkilökunta on tietty aina mukavaa.

Ockultist (Ruotsi) avasi perjantain lujan kattauksen. Suoraan itse asiaan, jota täällä voi odottaakin, eli murskaavaa, Electric Wizardia palvovaa äänimassaa epäpuhtaalla laululla. Mutta vaikka tämä oli vasta ensimmäinen esiintyjä, niin silti keikka vaikutti turhan pitkältä: oliko soundimaailma liikaa pääasia riffien ja kappalerakenteiden kustannuksella? Sehän on monesti ongelmana tässä musassa.

Confusion Master (Saksa) oli edelliseen esiintyjään verrattuna enemmän biisiorientoitunutta, ja hyvä niin. Välillä kuulosti esim. Sleepiltä, välillä aggressiivisemmalta sludgelta à la Dopethrone. Ei turhan yksipuolista siis, vaikka tarpeetonta kappaleiden venytystä olikin aistittavissa. Ainoa varsinainen miinus tuli liiallisesta innostumisesta samaan kitarapedaaliin – se temppu menetti tehonsa nopeasti.

Shakhtyor (Saksa) oli tässä yhteydessä poikkeuksellinen instrumentaaliyhtye. Nyt oltiin kunnon rytmimusan äärellä. Ovelia koukkuja yllättävine tahtilajeineen ja taitavasti kasvavia kappaleita. Ns. postmetal-vaikutteita (esim. Isis) ehkä, mielyttävää kuunneltavaa. Kappaleiden nimistä päätellen Shakhtyor käsittelee fysikaalisia ja tieteellisiä teemoja, vaikka tekstit puuttuvatkin.

Seuraavaksi Confusion Masterin kiertuekumppani eli **Guevnna** (Japani), joka soitti HDDT-festarilla vuonna 2015. Muistikuvani siitä keikasta – ja levyistä – eivät vastanneet sitä, mitä Guevnnan musiikki oli nyt. Ennakoin Sleep-palvontaa tuhdeilla soundeilla, mutta sehän olikin enimmäkseen rento ja viihdyttävä rokkikeikka raskautta (tyyliin Church Of Misery) unohtamatta. Laulaja elehti kuin Marko Brown, lauloi kuitenkin paremmin. Rokkisuuntauksesta tuli mieleen japcore-bändien vastaava muutos (esim. Forward tai Tetsu-Arrey), ja niihin verrattuna Guevnna oli selvästi parempi. Hämmentävää miten osa kappaleista kuulosti jopa 1970-luvun funkilta (Jimmy Castor Bunch jne.), ehkä kuitenkin tahattomasti.

Cities of Mars (Ruotsi) soitti Ghost Of Wemin tilalla. Harmillinen peruutus, vaikka ei tämäkään bändi hassumpi ollut. Hyviä kahden laulajan sovituksia. Stoner-vaikutteita raskautta ja kunnon riffejä unohtamatta, välillä jopa alternative rock -osastoa, mikä ihme kyllä toimi. Ei minun juttu mutta livenä miellytti enemmän kuin bandcampista kuunneltuna.

Horse Latitudes oli festivaalin ainoa suomalainen esiintyjä. Rumpali-laulaja "varastaa" aina show'n: mahtavaa työskentelyä! Parhaimmillaan tässä kahden basistin, ääniefektien ja rumpujen vyörytyksessä saavutetaan kosmisia sfäärejä. Siksi haluaisin pitää enemmänkin. Mutta toisaalta kahden basson keskinäisissä variaatioissa olisi kehittämistä. Tuo yksipuolisuusongelma korostuu enemmän levyillä kuin keikoilla. Miellyttävä kokemus jälleen, ja moni kehuikin. Sitten **Iron Witch** (Iso-Britannia). Tylsä nimi mutta pätevä bändi. Nimen perusteella olisi luullut perus-doomiksi mutta musiikki olikin New Orleans -henkistä menevää sludgea. Ei omaperäinen mutta tyydytti täysin!

Horse Latitudes

Come To Grief (USA) oli varmaan monen mielestä festarin pääesiintyjä, eikä syyttä. Kokoonpanossa on muutama kulttibändi Griefin jäsen, ja osa kappaleista on Griefin tekeleitä. Uusi 12" tuli pihalle Fuck Yoga -lafkalta juuri sopivasti. Yli tunnin mittainen keikka, joten kestävyyden äärirajoilla mentiin, kuten äärilaidalla muutenkin. Täyttä rankaisua alusta loppuun, itseinhosludgen jyystämistä perusteellisesti. Alkuvaihe oli yksipuolisempaa, pitkäpiimäisempää, loppupuolella taas oli "jopa" tempovaihteluita. Vahvaa vyörytystä yhtä kaikki. Kärkikastia alalla. Kokemus oli siinä määrin totaalinen, ettei **Demon Head** (Tanska) jaksanut enää kiinnostaa. Tuttu bändi se on keikoilta jo muutenkin, ei hullumpi, mutta ei vaan pystynyt.

Lauantai alkoi masentavan sateisena. Sade onneksi väheni ennen kuin soitto alkoi taas raikua. **Sunken** (Tanska) aloitti melodisella black metallilla. Rauhallisia suvantovaiheita ja raivokasta ryöpytystä limittäin – ei mitään yllättävää siis, eikä melodiatkaan vaikuttaneet erikoisilta, mutta noiden ominaisuuksien vaihtelu toimi kuitenkin riittävän dynaamisesti. Ja olihan tämä tyylillistä vaihtelua suhteessa muihin bändeihin. Ei onneksi bm-pelleilyä kuten maskeja tai alalle ominaista rekvisiittaa. **Lewd Flesh** (Tanska) kiinnosti toistaiseksi vähiten. Psyke rockia tms. ärsyttävällä naislaululla ja isoja soundiongelmia. Suuntasin kauppaan tsekkaamaan erikoisoluita.

Seuraava esiintyjä kiinnostikin sitten paljon. **Goli Deca** (Makedonia) teki vaikutuksen jo bandcampista kuunneltuna. Meluisamman vaiheen Swans-vaikutteita, silti omalla otteella eikä matkien. Keikka täytti odotukset. Kekseliäitä ideoita rytmillisesti. Kitarointi oli pääasiassa minimalistista, mikä korosti sen luonnetta enemmän rytmi- kuin melodiavälineenä. Laulu paikallisella kielellä. Multi-instrumentalismiakin kuultiin: basisti soitti välillä koskettimia ja rumpali-laulaja puolestaan trumpettia. Goli Deca LP julkaistiin sopivasti festareiden alla, suosittelen!

Barabbas (Ranska) veti doom metallin heavyrockimpaa osastoa, joka ei itseäni jaksa sytyttää. Osaavampi laulaja olisi tarvittu ainakin. Tuo murina ei tässä riittävästi toiminut. Pentagram tuli välillä mieleen riffeistä, mutta laatu oli siitä kaukana. **Grim van Doom** (Saksa) oli sen sijaan päivän parhaita. Perushyvää sludgea, ei yllätyksiä mutta ei mitään vikaakaan. Aggressiivisuutta ja draivia oli riittävästi näillä Wuppertalin jampoilla. Kannattaa tsekata nimestä huolimatta.

Päälavalla esiintyi seuraavaksi **Alaric** (USA). Väkevää ja osaavaa, apokalyptista postpunk-osastoa, josta tuli parhaimmillaan mieleen vertailukohtana vaikkapa Zygote tai Killing Joke. Löytyi siis raskauttakin, ei mitään nössö-postpunkia. Ei ole aiheetta tämä bändi Neurosis-jäsenten Neurot Recordings -lafkalla.

Lauantaina oli enemmän tyyliltään yllättäviä esiintyjiä kuin perjantaina. Niistä yksi oli **MDME SPKR** (Iso-Britannia). Raskaammalla poljennolla soitettua, tarttuvaakin anarkopunk-menoa naislaululla. Rudimentary Peni -vaikutteisia riffejä. Briteissähän tämä parhaiten osataan, tai ainakin joskus osattiin. Alan konventioihin sopivasti visuaalisuuttakin löytyi taustavideoiden muodossa. Ei hassumpi, mutta jossakin muussa yhteydessä tähän olisi jaksanut keskittyä enemmän. Laulajan äänestä tuli mieleen L7.

Seuraavaksi jotain aivan muuta eli tähän kontekstiin sopivaa peruskamaa: Grim van Doomin kanssa split LP:n julkaissut **Cult Of Occult** (Ranska). Hypnoottista, pimeää ja rauhallisesti rakennettua piinaa. Perusasiat olivat selvästi kunnossa, joskaan ei tämä klassikoksi nouse. Täyttä nautintoa joka tapauksessa.

Sitten huonon nimen valinnut **Pinkish Black** (USA). Seuranta jäi vähäiseksi, osin humalatilan takia mutta myös siksi, että yhtye soitti kokeellista, rauhallista rumpu- ja syntikkajumitusta. Yllättävä valinta taas, mutta huonolla tavalla. Viimeisenä soittanut, pitkäikäinen **Toner Low** (Hollanti) oli tuttu vuoden 2013 HDDT-festivaalilta, eikä ollut jäänyt mieleen mitenkään erikoisena, vaikkei huononakaan. Keskittymiskyky oli jo nolla, joten yöbussi kutsui. Kaiken kaikkiaan lauantai oli Northern Discomfortin pääpäivistä heikompi, mutta oli siinäkin hetkensä. Lisäksi oli vähemmän kiinnostavien esiintyjien ansiosta aikaa tutustua ihmisiin.

Sunnuntain päätösklubi oli Lygtens Kro -nimisessä krouvissa Nørrebron juna-aseman lähellä, kodikkaassa ympäristössä. Mukava uusi tuttavuus tuo baari. Eka bändi **Emortuo** (Tanska) jäi valitettavasti näkemättä, koska matka jalkapallo-ottelusta toiselta puolelta kaupunkia, Brøndbyn stadionilta (Teemu Pukki ei onnistunut maalinteossa tällä kertaa) kesti niin kauan. **Cacus** (Tanska) oli miellyttävä kokemus. Pätevää, rokkaavaa sludgea hyvine koukkuineen ja rytmi-ideoineen. Cacus erottui monesta muusta yhtyeestä onnistuneilla hardcore-vaikutteillaan ja paikoittaisella kiivaalla nopeudellaan.

Kolmantena soittanut **Offerstigen** (Ruotsi) oli festarin nettisivujen mukaan black metal -vaikutteista funeral doomia, mutta ei siitä funeral doom ainakaan tullut mieleen. Ihan sama. Tuskaista meininkiä joka tapauksessa. Kappaleet olivat riittävän monipuolisia ollakseen kiinnostavia. Energinen keikka. Kaksi kitaraa, ei bassoa, mikä ei haitannut. Mutta kitaristi-laulajan määkimisääntely haittasi, erillinen laulaja olisi ehkä hyvä idea?

Viimeisenä mutta ei vähäisimpänä **Sado Zora** (Makedonia), jossa soitti pari Goli Decasta tuttua jamppaa: rumpali-laulaja ja kitaristi. Olisin kaivannut toistakin kielisoitinta, sillä paikoitellen minimalistisuus oli jo liiallista. Mutta mainio keikka silti: enimmäkseen sopivan puuduttavaa, tympeää laahausta – vihasludgen kovaa ydintä. Välillä erinomaisia rytmikoukkuja, jotka veivät kappaleita eteenpäin, sisäänpäin kääntyneestä inhosta hyökkäävämpiin iskuihin. Puhtaan laulun ja huutamisen yhdistelmä toimi. Toivottavasti julkaisevat demon lisäksi muutakin.

Ehdottomasti suositeltava festari, kannattaa vaivautua paikalle! Lopuksi Kööpenhaminaan liittyvät suositukset herkkusuille. Mikäli peruskauppojen (Irma, Netto ym.) viinatarjontaan kaipaa vaihtelua, niin kannattaa tutustua trendikkäässä Vesterbron kaupunginosassa sijaitsevan Juul's Vin & Spiritus -liikkeen (juuls.dk) mittavaan valikoimaan. Lisäksi jos ainainen falafelin ym. pikaruuan ahmiminen alkaa pitkästyttää niin Nørrebrossa kannattaa pistäytyä Ma'ed-nimisessä etiopialaisessa ravintolassa – maistuvaa ja halpaa!

Teksti: Markus

Kuvat:
Morten/www.strangebeautifullifegiving.com

Goli Deca

SLAPSHOT (USA) + YDINPERHE.
Loose, Helsinki 8.11.2017.

Marraskuulle osui varsinainen erikoisviikko Helsinkiin, kun kuuden päivän sisään täällä soittivat Sick Of It All, Slapshot sekä Adhesive. Välissä vielä päälle paikallisten nimien keikkoja. Ei käy aika pitkäksi, kun töihinkin pitäisi ehtiä ja välillä myös nukkua. Kai sitä voisi vielä toivoa jotain nykyajan ulkomaan nimeä keikalle, mutta hyvä näinkin. Keikka myytiin hyvissä ajoin loppuun, joten kysyntää bändille ainakin oli. Olisi kai jo aiemmin kannattanut Suomeen tulla.

Edellisviikonlopun Sick Of It Allin keikka jäi väliin, kun en paikan päälle jaksanut lähteä, ja onhan ne jo useaan kertaan tullut nähtyä. Hardcoren alkuaikoina tällainen ratkaisu olisi varmaan voitu tulkita kannanottona New Yorkin ja Bostonin ryhmien erimielisyyksiin, mutta nyt en vaan joka paikkaan taipunut. Jälkikäteen huvittavaa, että tuli valittua näistä kahdesta se, joka yrittää edelleen kuulostaa samalta kuin 30 vuotta sitten ja on vähin äänin haudannut jonnekin ne 1990-luvun alkupuolen kokeilut metallin ja ties minkä parissa. Varmaan se SOIAkin nykyään polkee paikallaan, mutta vuosituhannen vaihteeseen saakka hommaa sentään kehitettiin ihan hyvällä maulla.

Kaduilla oli liikkunut huhuja jos jonkunlaisista lämppäreistä, mutta **Ydinperhe** sinne sitten loppujen lopuksi päätyi. Paljon oli uutta tai ainakin levyttämätöntä materiaalia setissä, ja muutama hiton hyvä ainakin minulle tuntematon kappale oli mukana. Ihan hyvä niin, turha sitä on vanhassa roikkua kiinni ja soittaa sitä samaa *Aamulla töihin* -hittiä vuodesta toiseen kuin joku Europe. Koskahan näitä biisejä pääsee levyltä kuulemaan, ja minkälaiselta? Vai viekö ties mitkä muut kiireet ajan sellaiselta? Osuva avaaja illalle, sellaista 1980-luvun amerikkahardcoren linjoilla menevää musaa, minkä nyt luulisi tässä vaiheessa olevan kaikille tuttua. Vanhempiin biiseihin verrattuna taisi uudemmissa olla kaikenlaisia rokkiriffejä enemmän. Taitaa muutaman vuoden takainen kitaristinvaihdos kuulua? Kova keikka, nykyään ei Ydinperhe ihan niin paljoa edes keikkaile, ainakaan jonkun vuoden takaiseen verrattuna, joten kiva oli nähdä.

Slapshot sitten. Jos on tehnyt levyn ja biisin nimeltä *Old Tyme Hardcore*, niin homman nimi lienee selvä tyhmemmällekin. Kuten itsekin totesivat, ovat hardcorebändi eikä kyseessä ole mikään rakettitiede. Aika hyvin kuultiin alkuaikojen biisejä kahdelta ekalta levyltä, uudemmasta en niin tiedä. Joku biisi, oliko *Where There's Smoke*, oli kuulemma otettu uudelleen mukaan lähemmäs 30 vuoden tauon jälkeen. Kokoonpano bändissä on kai aika hyvin elänyt, ja laulaja Choke pitänyt Boston-hardcoren ilosanomaa yllä alusta saakka muun ryhmän vaihtuessa ympärillä. Intensiivinen meno, välispiikkejä ei liian kanssa kuultu, vaan helposti vetivät muutaman biisin putkeen ilman sen kummempaa taukoa. Joku hassuttelukohta tuli, mikä sisälsi jotain AC/DCn ja Iron Maidenin sun muiden pätkiä. Olisin voinut elää ilmankin, mutta jos ne omat biisit ovat 30 vuotta noudattaneet samaa kaavaa, niin kai sitä jollain on vaihtelua mukaan tuotava? Joku vajaan tunnin setin vielä jaksoi, mutta ei tässä enempää olisi kaivattu. Hyvässä iskussa oli bändi, ja Choke kuulostaa samalta kuin jo Negative FX:n aikaan. Eiköhän kaikki olleet tyytyväisiä. Meno yleisössä olisi voinut varmaan olla hurjempikin, mutta ehkä se marraskuun arki-ilta nyt vaan on marraskuun arki-ilta. Joku hurja sentäs kertoi satuttaneensa kätensä, kun piti biisien tahtiin paukuttaa eturivin kaidetta. *(Antti)*

UNKIND, KOHTI TUHOA, REMISSIONS, SICK URGE + VALLANHIMO. Vastavirta, Tampere 8.12.2017.

Olin tänä päivänä aivan armottoman väsynyt ja vastoin tapojani nukahdin päiväunille. Ne taas eivät ole koskaan sopineet meikäläiselle, eli en virkisty päiväunista vaan olen niiltä herättyäni koko loppupäivän väsynyt ja puolitehoinen. Oli kuitenkin sen verran mielenkiintoinen, bändeiltään monipuolinen keikka Vastavirralla, että pakottauduin lähtemään. Samana päivänä, kellonajaltaan sopivasti ennen VV:n keikkaa olisi Klubilla ollut Tasaraha, Vapaa Maa ja Küroishi -keikka, mutta tuskinpa olisin jaksanut tällä kertaa kahtaa keikkaa putkeen, etenkään kun illan juomasaldo oli tarkoitus pitää yhdessä oluessa.

Saavuin Vastavirralle hyvissä ajoissa. Silti hämmästyin, kun paikka näytti melkein tyhjältä. Vasta myöhemmin illalla kuulin, että yläkerrassa olisi soittanut Cosmo Jones Beat Machine, mikä osittain selitti sen miksi alakerrassa ei ollut kuin muutama ihminen. Harmitti missaus, sillä Cosmo Jones Beat Machine olisi ollut mielenkiintoista nähdä livenä. Hetkenhän jopa vilahti mielessä, että menisinkö yläkertaan, mutta koska olin jo ehtinyt ostaa sen ainoan olueni enkä tietenkään halunnut sitä kiireellä hörppäistä kurkkuuni, jäin alakertaan.

No, saapuihan sitä porukkaa myöhemmin tasaisesti valuen aika mukava määrä paikalle. Ensimmäinen bändi oli **Vallanhimo**, jossa oli tietenkin pari muistakin bändeistä tuttua häiskää. Kuulosti erittäin lupaavalta hardcorepunkilta, paikoitellen jopa erittäin hyvältä. Varsinkin hitaampi, tomirummutuspainotteinen piisi, olisikohan ollut *Ei tulevaisuutta*, kolahti nuppiini huomattavasti paremmin kuin se ainokainen keskiolut. Eikä se ollut todellakaan ainoa hyvä piisi.

Sick Urge oli semmoista tiukkaa, ylinopeaa, vihaista raivokaahausta. No, oli siellä hitaampiakin hetkiä, mutta sangen vähän ja lyhytaikaisesti. Äskettäinen itsenäisyyspäivän natsimarssi vitutti kuulemma, joten ymmärrän hyvin, että moinen pistää huutamaan otsasuonet koholla. Totesin Toukolle keikan jälkeen, että miehellä tuntuvat iän myötä bändit vaan kovenevan (olin kuunnellut vähän ennen tätä keikkaa Yleisiä Syitä). Koville ottaa pysyä nuorempien perässä, kuului vastaus. Se selittää miehen irvistävän ilmeen lavalla. Ja hei, hyvin pysytty!

Remissions on tätä metallista harcorea, josta meikäläisen ei pitäisi sanoa yhtään mitään, koska en siitä mitään ymmärrä. Toki erään mielestään huonon arvion saaneen bändin solistin mielestä en ymmärrä yhtään mitään punkista tai hc:stäkään, mutta silti vaan jatkan niistä puhumista vuosikymmenestä toiseen. Soundit olisivat voineet olla paremmat, sillä kitarat jäivät aika vaisuiksi. Hyvä laulaja esiintymismaneereja myöten ja soittamisen iloa. Ei minun musiikkiani, koska iikaa sitä “hevimetallia”, mutta olen tyytyväinen, että pääsee kuulemaan kaiken tyylistä punkkia ja hardcorea samalla keikalla. Kaikki illan viisi bändiä kuulostivat erilaisilta. Ja hei, Remissions oli viisi kertaa parempi kuin odotin, eli osittain jopa diggasin.

Kohti Tuhoa on tämän hetkinen Suomiskenen “kohubändi”. Amerikankiertueelta on tultu ja ensi vuonna lähdetään Australiaan ja loput voi lukea tulevista Seiskan numeroista. Niin ja vielä semmoinen pikantti lisäys, että uusi LP on yksi tämän vuoden kovimpia hardcorepunklevyjä, koko maailman mittakaavassa. Nyt oli kiva päästä kuulemaan uusia piisejä livenä. Ne ovat jossakin määrin vähemmän kaoottisia ja päällekäyviä kuin vanhemmat piisit, ja se kuului livenäkin, mutta bändi ei ollut piiruakaan huonompi kuin aiemmin, vaan vielä parempi. Ja Painajaisen *Saatanan lampaat*, yksi 80-luvun Suomi-hc:n entisistä henkilökohtaisista suosikkipiiseistäni, todellakin toimi livenäkin.

Unkindia ei olekaan päässyt näkemään livenä jokuseen vuoteen. sitähän se oli kuin muistikin sen olevan: synkkää ja tylyä, ruhjovaa mutta myös melodista Neurosis-pohjaista metal-hardcore-crust-tunnelmointia. Yllätyksenä kahteen viimeiseen piisiin tuli laulajaksi aiempi solisti Janne Mannio. Mukava yllätys, ja myös mielenkiintoinen muutos bändin soundissa. Mannion velikultamainen esiintymistyyli toi Unkindin jäyhään vakavuuteen uuden ulottuvuuden.

Semmoista. Kauhea nälkä. Äkkiä kotiin. *(AH)*

ADHESIVE, ONE HIDDEN FRAME, DEAF PENALTY + TERESA BANKS. Lepakkomies, Helsinki 10.11.2017.

Oli aikamoinen yllätys, kun Adesiven Suomen keikat julkistettiin alkukeväästä 2017. Bändin paluusta olin varmaan kuullut, mutta Suomi tuntuu olevan vähän turhan kaukana suunnilleen jokaiselle Ruotsin punkbändille. Kuka nyt tänne jaksaisikaan tulla, kun Japaniin tai Australiaan on melkein sama matka? Kiertueen lippu- sekä paitamyynnin tulot lahjoitettiin kriisialueiden ihmisiä auttavalle Médecins Sans Frontières -järjestölle, mikä sopiikin 1990-luvun puolivälissä uransa huipulla olleelle bändille kuin nyrkki silmään. Silloin tukikeikat olivat kovin yleistä, voisi niitä olla nykyään useammin. Ilmeisesti ovat kaikkien paluukeikkojen tuotot lahjoittaneet hyväntekeväisyyteen, mitä on jo pakko arvostaa. Voiko muuten kahden keikan reissua kutsua kiertueeksi? En tiedä, mutta oli yhdessä työpaikassakin kahden hengen ryhmiä, eli varmaan voi.

Lippuja oli mennyt pitkälle toista sataa ennakkoon, eli kysyntää Adhesivelle selvästi oli. Hyvissä ajoin jengi myös saapui, eli täyttä oli suunnilleen alusta saakka. No mikäs siinä, näiden männävuosien nimien keikoilla ovat aivan liian usein lämppärit saaneet soittaa tyhjälle klubille, ja sitten kymmenen minuuttia ennen pääesiintyjää tulee kerralla täyttä. Hyvä vaan, jos porukka saapuu mieluummin ajoissa kuin istuu jossain korttelin toisella puolella juomassa kalliimpaa kaljaa jossain keskikaljabaarissa.

Paikallinen, vissiin italialaisväriä omaava **Teresa Banks** aloitti illan. Vasta kolmas keikka kyseessä, eli varmaan aika monelle täysin uusi nimi. Minulle ainakin. Aika valmiin kuuloista oli, ei siellä mitään hapuiltu. Onkohan sitä viihdytty treenikämpällä monia vuosia, ennen kuin keikalle lähdettiin? Sellaista modernia melodista punkkia, paljon yhteislauluja ja kitaratiluttelua. Osa soittajista vaikutti edesmenneessä Lifeline Lostissa, mutta turha sitä on menneitä muistella, ei TB liiemmin samalta kuulostanut. Vähän turhan 2000-lukumusiikkia omaan makuuni, mutta hyvin nämä oman juttunsa tekivät. NOFXin *Linoleum* on tietysti aina kiva kuulla, varsinkin onnistuneena versiona, ja näytti kelpaavan monelle muullekin.

Deaf Penalty oli varsin aktiivinen joskus viime vuosikymmenen ensimmäisellä puoliskolla. Tekivät silloin pari levyä, joista ainakin jälkimmäinen on kestänyt hienosti aikaa, lukuisia keikkoja Brittejä myöten, ja mitä kaikkea. Sitten oli useamman vuoden hiljaiselo, joku jäsenistä lähti maailmalle ja mitä sitä nyt ihmisen elämässä voi olla. 2010 tekivät paluun, ja viimeinen havaintoni on noilta ajoilta. Levykin tuli jokunen vuosi sitten, mutta sen olen missannut täysin. En oikein tiennyt, että mitä odottaa, kun hyvinkin vaihtelevia kommentteja on nykymenosta kuullut,

mutta helvetin hyvähän se oli. Laulaja oli päivittynyt ilmeisesti alkuperäisen juipin pikkuveljeen, eikä muutos ainakaan huonompaan suuntaan ollut. Hyvin sopi karheampi laulu melodiseen ja melankoliseen punkkiin, eikä linja ainakaan näin livenä kuultuna ole muuttunut 15 vuodessa, vaan siellä jonkun Samlamin ja nopeamman sekä räkäisemmän ja nopean punkin välillä liikutaan. Pitää nyt oikeasti bändin tekemisiä alkaa taas seuraamaan, varsinkin kun harvakseltaan keikkailevat. Olisi tosin setti voinut minun puolesta olla lyhyempikin. Taisi työviikko ja keilaus jo painaa jaloissa.

One Hidden Frame, alun perin Lappeenrannasta ja nykyään vähän muualtakin, soitti seuraavana. Aika tiheästi tuntuvat Lepakkomiehessä käyvän, ja muutenkin keikkoja riittää. Vähän huonosti olen bändin levyjä kuunnellut, vaikka kutakuinkin ne kaikki hyllystä löytyvätkin. Monia tuttuja biisejä siellä seassa silti oli, ja uudempaan materiaaliin pääasiassa keskityttiin. Paljon tuntuisi maailmallakin riittävän kysyntää bändille, ja varmaan Bird Attackin julkaisema levy on tuonut hyvin näkyvyyttä. Miten tätä kuvailisi? Viime vuosikymmenen skeittipunkkia? Pohja jossain Propagandhissa ja 90-lukulaisia ruotsibändeissä, mutta ei millään lailla yritetä kuulostaa retrolta.

Viimeisenä sitten **Adhesive**. Bändi teki pari helvetin hyvää skeittipunklevyä 1990-luvun puolivälissä, mutta taisi ainakin Suomessa jäädä monien muiden alan orkesterien varjoon. Ei tainnut Ampersand olla tarpeeksi korkean profiilin lafka, ja on varmaan lopettanut toimintansakin jo ajat sitten. Musiikista ei ainakaan luulisi lähinnä pienen piirin kulttiaseman olevan kiinni, sen verran kovia klassikoita Sideburner ja From Left To Right ovat. Alkuperäiskokoonpano palasi lavoille 2017, viidentoista vuoden hiljaiselon jälkeen.

Suunnilleen heti keikan alusta alkoi hullu meno ja väkeä riitti pittiin sekä daivaamaan lyhyen ihmisen polven korkuiselta lavalta. Sellaista perinteisen skeittipunkin, 1990-luvun Fat Wreck -bändien sun muiden linjoilla mentiin. Tai no, ehkä Adhesive on yksi niistä bändeistä, jotka ovat olleet tuota tyyliä kiteyttämässä, joten turha tässä kai on mitään verrokkeja etsiä. Vajaan tunnin kesti keikka, tai näin ainakin luulen. Ei tullut pahemmin kelloa katsottua. Helvetin hyvässä iskussa olivat. Ei tultu vanhoina, väsyneinä ja kaikesta jo ajat sitten ulos kasvaneina ja/tai alkoholisoituneina ratsastamaan vanhalla maineella. Turha tässä on biisejä luetella mitä tuli, kyllä siellä ne kamelilevyn helmet kuultiin varmaan kaikki.

Sellainen hyvän mielen tapahtuma. Saisi enemmän näitä melodiseen punkkin keskittyviä keikkoja olla, kun niistä jää niin monesti hyvä mieli. *(Antti)*

OUTBREAK FESTIVAL

28.-30.4.

CANAL MILLS, LEEDS

Mistä Leeds tunnetaan? Takavuosina menestyneestä futisseurasta, jolla ei nykyään hyvin mene? Tai ei ole aikoihin mennyt, kun jo kuutisen vuotta sitten Forsseliin turvautuivat. Manchesterin läheisyydestä? Jostain muusta, mistä? Ei yhtään mistään? Ainakin sieltä iso liuta tuli zinejä joskus viime vuosikymmenellä mutta paha sanoa, mitä niille kaikille tätä nykyä kuuluu.

Siellä järjestetään joka tapauksessa Outbreak festival, ja sinnehän piti lähteä. Kaveri kyseli että mennäänkö ja sanoin että kyllä varmasti, kun on Breakdown vielä näkemättä. Noin kaksi tuntia myöhemmin tämä sitten perui lähtönsä mutta en minä enää viitsinyt mieltäni muuttaa. Yksin on muutenkin kiva reissata niin saa tulla ja mennä miten lystää eikä tarvitse mitään idiootteja kestää. Paitsi itseäni.

Pari päivää pyörin turistina Lontoossa. Oli kivaa, mitä nyt harmittaa Crystal Palace- Tottenham-pelin missaaminen. Alun perin ei futista pitänyt olla lainkaan tarjolla, eikä tässä muuton, putkiremppan, työn, ylityön sun muun Babylonin puristuksessa Englannin cupin välierien aiheuttamia ottelusiirtoja ehdi seuraamaan. No ei voi minkään, jollain muulla kerralla sitten. Onhan siellä nähtävää, luonnontieteellinen museo jäi seuraavalle kerralle. Ignite olisi tulopäivänä soittanut, mutta kuulosti turhan konstikkaalta sinne enää alkuillasta Lontooseen laskeutumisen jälkeen yrittää. On se sitä paitsi jo nähty, ja musaelämää nyt oli muutenkin pari päivää tiedossa.

Leedsiin saavuin junalla hyvissä ajoin perjantaipäivällä. Festaripaikan läheltä kymmenen minuutin bussimatkan päässä keskustasta löytyi AirBNB-paikka, joka taisikin olla ainoa tolkullinen saatavilla ollut majoitusvaihtoehto. Kyseessä oli Iso rivitalo, missä oli kaksi huonetta kolmoskerroksessa vuokralla. Jännänmallinen asunto, kapea mutta korkea. Varmaan tyypillinen brittilähiö jostain viime vuosisadan alusta oli kyseessä. Perkele kun unohtui kysyä, että miltä vuodelta. Perheen poika 5 v onnistui lukitsemaan itsensä vieraskylppäriin, ja ovi piti rikkoa. Varmaan vitutti isäntiä. Kun kolmen päivän viikonloppu alkaa, olisi varmaan muutakin puuhaa kuin oven vaihtoa säätää.

Aloitusklubi oli Temple of Boom-nimisessä paikassa. Keskustan läpi bussilla ja jostain sieltä isojen teiden liittymästä kävelin pienteollisuusalueelle, missä mesta oli. Vähän meni arpomiseksi että minnekäs sitä, mutta sopivan näköisiä tyyppejä seuraamalla on ennenkin löydetty perille. Hiton siisti paikka, pari sataa ihmistä vetävä kämäinen tila jossa erillinen baari ja sisäpiha tupakkimiehille. Tuli jopa Vuoritalo mieleen, paitsi että täällä oli oikeasti hyvä tilaratkaisu. Liian myöhään vaan tajusin, että seinistä irtoaa jotain kalkkia. Kannatti nojailla.

Bändejä oli joku seitsemän. Oikeastaan mikään ei ollut etukäteen tuttu, mutta ihan selkeästi plussan puolelle meni kokonaisuus. Kivasti oli vaihtelua. Välillä nopeaa ja räkäistä punkkia, ja välillä sitten metallimpaa menoa, sanan parissakin eri merkityksessä. Helvetin siistiä myös olla keikalla, missä kaikki bändit olivat ihan uusia. Tuli taas kerran myös todistettua, että kitinät siitä, kuinka kaikki hyvät nimet on jo käytetty, voi lopettaa. Täälläkin soitti Big Cheese ja Payday.

Jossain vaiheessa iski väsy ja tein jo lähtöä yöpaikkaan, vaikka pari bändiä oli vielä jäljellä. Viimeiseen bussiin ehtiminen houkutteli. Perään kuitenkin juostiin että älä ny vielä, Breakdown soittaa illan päätteeksi. Takaisin sitten, ja kyllä kannatti. Kolmeen biisiin tyytyivät kun oli ilmeisestikin pitkä matkustuspäivä alla, mutta kyllä siinä nousi odotukset seuraavalle päivälle kattoon.

Keikan jälkeen kävelin keskustaan ja totesin Leedsin yöelämän näyttävän lähinnä kuvottavalta. Ei kai se tosin muusta Britanniasta poikkea. Mikä sitten ei loppuviimeksi suunnattomasti poikkea suomalaisesta yökerhokulttuurista. Tai no mistä minä tiedän kun en sellaisissa käy, riittää kun kävelee kaduilla ja pälyilee ympärilleen. Alkaa vissiin lähemmäs puolen vuoden ryyppäämättömyys tuomaan ylenkatseisuutta habitukseeni. Jos näin on niin helvetin hyvä.

Taksitolppa löytyi helposti. Busseja ei enää kulkenut eikä kävely ollut optio. Kuski oli tympeä ja ajoi väärään paikkaan. Tuntui vielä olevan mieltä että minun syy. Kuuntelisi perkele tarkkaan kun sitä osoitetta lausutaan ja varmistaisi tarvittaessa.

Lauantaina alkoi sitten ne varsinaiset rockfestarit. Matkalla kävin Leedsin teollisuushistoriasta kertovassa museossa, kun se suunnilleen reitille osui. Ei nyt muistu mieleen että miltä vuosisadalta rakennus oli, mutta sellainen vanha tehdas jokirannassa, missä ainakin tekstiilejä on tehty vielä 1970-luvulla. Ihan mielenkiintoinen paikka ja varsinkin naisten työelämään tuloa toisen maailmansodan aikana avattiin hyvin. Tuli myös bongattua joku vanha linna, mikä ohikulkijoiden mukaan on sotilasvankila tai joku sellainen. Luulisi sellaiselle parempaakin käyttöä löytyvän keskellä kaupunkia. Ei tosin varmaan jostain lukitusta kivitornista kovin helpolla paeta vallihaudan yli.

Ekan bändin missasin museokierroksen takia mutta näkeehän näitä. Tapahtumapaikka Canal Mills oli myös joku entinen tehdashalli ja iso kuin mikä. Lava oli kuitenkin jätetty sopivan matalaksi ja aidat sun muut turhat jutut pois, että porukka pääsi daivaamaan ja viihtymään. Just hyvät puitteet hardcorekeikalle.

Odotin, että puoli kahdelta tokan bändin aloittaessa yleisöä olisi joku 20, mutta eikö mitä. Hyvin oli jo väkeä, ja kova meno jo tässä vaiheessa pitissä. Toimisiko tällainen tapahtuma, missä pitkä liuta bändejä soittaa päivästä loppuiltaan, Suomessa? Voisi ainakin joku rohkea kokeilla järjestää. Ainakin aikanaan Kasisalilla tultiin paikalle jo iltapäivästä. Tai sitten ajat ovat muuttuneet, tai muistan vaan väärin. Sopivia paikkoja ei vaan liiaksi tällaiseen taida olla.

AK FEST
17

Nuorta tuntui väki olevan, niin lavalla kuin yleisössäkin. Muutaman viime vuoden aikana on kovasti puhuttu brittihardcoren uusien tekijöiden noususta ja mielenkiinnolla odotin, että kuinka se näkyy täällä. Sitähän se oli, paljon oli kovia uusia nimiä ympäri kuningaskuntaa haalittu. Pitäisi paremmin noihin bändeihin tutustua, täällä oli suurin osa bändeistä ihan tuntemattomia ja ne tututkin pääasiassa jotain menneiden aikojen suuruuksia.

1980-luvun amerikkahardcore näkyi ja kuului yhden jos toisenkin musassa. Vanhat New Yorkin ja Bostonin levyt oli varmaan kuunneltu tarkkaan, joidenkin kohdalla jopa ne 1980-90-luvun taitteen kokeellisemmat jutut. Pohjois-Englannin takavuosien Voorhees on varmaan myös yhden jos toisenkin tekemisiin antanut lisäarvoa. Meno oli myös sen mukaista, ja Blind Authorityn keikalla heti kärkeen joku pyörtyi pitin reunalla, kun oli raju meno. Ei näin äkkiseltään mistään muistu mieleen vastaavaa. Toivottavasti ei sen pahemmin käynyt.

Kaikin puolin kiva ilmapiiri oli koko tapahtumassa. Yhtään ketään en tuntenut ennestään, mutta kovasti tuntui porukka avoimelta ja yhden jos toisenkin kanssa tuli ties mitä juteltua. Edellisellä brittireissulla tuli keikoilla lähinnä tissuteltua yksin nurkassa. Taitaa tosin olla niin, että minun päänsisäinen maailmani on tässä reilun viiden vuoden aikana mennyt huomattavasti parempaan suuntaan kuin mentaliteetti Britannian punk-skenessä, mikä varmasti auttaa kaikenlaisessa kanssakäymisessä.

Sitten taas palataan ikuisuuskysymykseen. Yleisössä oli naisia hyvinkin paljon, lavalla koko tapahtuman aikana kaksi. Aika pieni prosentti, kun bändejä oli joku 30. Tätä on yksi jos toinenkin ihmetellyt milloin missäkin, että missä naispuolisten tekijöiden suurempi esiintulo viipyy. Eikö naissoittajia ole, vai eivätkö he vaan pääse esiin? Kertokaa joku.

Vikana soitti Gorilla Biscuits ja olihan se helvetin hyvä. On kyllä sellainen kaikkien aikojen hyvän mielen bändi. Niin musan, sanoitusten kuin ennen kaikkea välispiikkien osalta. Kiva on aina välillä saada muistutus, että mikä kaikki on suuntaa näyttänyt elämän aikana, ja että ei tässä nyt elämä ihan huonosti ole kuitenkaan sujunut, kun tällaiseenkin tapahtumaan vielä itsensä saa järjestettyä viihtymään. Kymmenen vuotta oli edellisestä keikasta minkä näin, ehkä nyt ei ihan näin pitkää taukoa ennen seuraavaa tarvita.

Jatkobileet olisi vielä olleet Temple of Boomissa, mutta kuulosti ihan liian kimurantilta sompailla ees sun taas. Lähdin nukkumaan. Ilmainen karttasovellus katsoi asiakseen tiltata, joten piti etsiä bussipysäkki, kun ei oikein paluureitti ollut hallussa. Vähän siinä tuli hätä käteen mutta onneksi bussi löytyi. Saatanan nykyteknologia. Taisi yöpaikan toisessakin huoneessa olla Outbreak-vieraita, kun tulivat molempina öinä noin kymmenen minuuttia minun jälkeeni.

Sunnuntaina lähdin ajoissa paikalle. Pihalla luin Hemingwayn artikkelikokoelmaa ja tarkastelin paikalle valuvaa porukkaa. Über-kyydillä näytti moni saapuvan. Itsehän en sellaisia rikkurisovelluksia käytä ja toivonkin, että kaikki poistaisivat sen puhelimestaan tai vaikka puhelimensa lähimpään roskapönttöön. Viileähköä oli mutta kun on päättänyt että on sortsikelit, niin sitten sellaiset on eikä se siitä muuksi muutu.

Väljää oli alkuvaiheessa lauantaihin verrattuna, mutta ihan kohtuudella oli jengiä kuitenkin jo paikalla. Käsittääkseni kahden päivän liput oli myyty loppuun jo ennakkoon. Moni muukin oli kauempaa tullut, yksi hullu jopa Australiasta. Suomalaisia tuli vastaan tapahtumassa yksi. Taisi moni valita mieluummin Tukholman ja Cock Sparrerin, joka melkein soitti. Foreseen-paitoja näkyi sentään hyvinkin runsaasti. Taitavat olla kovassa nosteessa tuolla päin.

Molempina päivinä pisti silmään porukan varsin kohtuullinen alkoholin käyttö. Ehkä se osaltaan teki tapahtumasta hyvän. Ei tarvitse bändien soittaa tyhjälle salille kun kaikki ovat pihalla juomassa pussikaljaa. En olisi ihan ensimmäisenä brittiporukalta tällaista odottanut, mutta hyvä vaan. Päälle tuhannen ihmisen musatapahtumat tarjoaa yleensä muutenkin aika huonot puitteet sekaisin olemiselle, kyllä se onnistuu paremmin jossain ihan muualla.

Jossain kohtaa alkuiltapäivästä alkoi viiden bändin beatdown-putki, ja minähän en sellaista jaksa kuunnella juur lainkaan. Siinä kohtaa hiipi mieleen epäilys, että onko tässä mitään järkeä. Laittaa helvetisti aikaa ja rahaa jotta pääsee johonkin kauas katsomaan bändejä, jotka ei edes ole hyviä. No oli siinä pitkin päivää kaikenlaisia hyviäkin, ja illan päätteeksi Knuckledustin ja Cro Magsin aikana katosi epäilykset retken kannattavuudesta. Ehkä omiin vaisumpiin fiiliksiin vaikutti myös tunne siitä, että olin sairastumassa, ja näinhän siinä kävi. Festarit sentään sain olla terveenä, töihin paluu niiden jälkeen olikin räkätaudissa harvinaisen hirveä. Yleensä näillä ulkomaan festivaalimatkoilla on tullut juopoteltua aamusta iltaan vähän joka päivä, ja kai sitä olisi näin voinut nytkin toimia, kun kamala olo oli joka tapauksessa. Saatanan saatana.

Kivaa oli ja ties vaikka joku kerta uusiksi. Hyviä bändejä oli ainakin Big Cheese, Bitter Youth, Payday, Higher Power, Title Fight, joku jonka nimeä en muista, Flex, Fury ja Mizery. Voisi joku niistä tulla Suomeenkin.

Turning Pointin peruminen harmitti mutta ei auta. Olisihan se nyt ollut ihan vitun naurettava bändi nähdä keikalla 2017.

Jälkikäteen selvisi että pääjärjestäjä on vasta 21. Nuorissa on voimaa. Haastatteluakin yritin mutta oli sillä kai parempaakin tekemistä tuolla kuin jotain juttuja kertoa tallennuskoneelle.
(Antti Kivimäki)

UPRIGHT

Upright oli alusta loppuun helvetin siisti bändi. Kun ne nousivat esiin viime vuosikymmenen vaihteessa, olivat tyypit uusia tekijöitä ja musa aika erilaista kuin juuri mikään Suomessa siihen aikaan. Lopettivat myös tyylikkäästi eli jäähyväiskeikat On A Solid Rockin ja Lighthouse Projectin kanssa Helsingissä ja Jyväskylässä helmikuussa 2017 ilman mitään turhaa hiipumista.

Haastattelusta oli jossain keskikaljabaareissa ja kylillä puhuttu jo pari vuotta tai sinne päin. Kuka näitä nyt muistaa? Kun lopettaminen tuli julki, oli korkea aika säätää joku audienssi. Pojat kertoi juttuja Semifinalissa toiseksi viimeisen keikan alla. Alun perin juttu piti tulla Kancer Kountryyn, mutta saas nyt nähdä, tuleeko siihen lehteen enää sitä mitään. (Antti)

Mistä ja milloin Upright lähti?

Peksi: Asuin Simo Luotolan kanssa. Halusin perustaa bändin, puhuin Simolle siitä ja se halusi mukaan. Halusin sellaista New York hardcore -perinteen mukaista musaa tehdä, Judgen ja Cro Magsin tyylistä. Halusin itse laulaa, mutta Simo oli että ei, pyydetään Nikoa. Se on hyvä. Morttia pyydettiin samaan aikaan rumpuihin. Oli meillä vanha bändi ollut, joka feidautui jossain vaiheessa, ja josta ei tässä yhteydessä nyt sen enempää.

Mårtti: Nyt kun otit puheeksi, niin se oli Brainless First. Hyviä biisejä, pelkkää hittikamaa. Mixeristä löytyy. Minä rummuissa ja Peksi kitarassa. Oltiin kuunneltu Leewayta, Cro Magsia ja kaikkia klassikoita. Alkuun treenattiin mun vanhempien autotallissa pitkään. Oli hauskaa, kun ei ollut pa-kamoja, niin ei kuulunut lauluja. Oli vaan tosi paska vanha bassokombo pöydällä, mistä laulut tuli. Siellä saatiin demo tehtyä. 2010 alussa.

Olette päätyneet Jyväskylästä Helsinkiin. Paitsi Jonttu Hämeenlinnasta. Miksi ihmeessä? Aina itse ihmettelen, että kuka näillä hinnoilla viitsii tänne muuttaa.

Niko: Aika luonnollisesti. Koulupaikkoja ja työpaikkoja ollaan saatu. Mä olin pitkään työttömänä.

M: Kyllästyttiin asumaan Jyväskylässä. Ainakin minä.

Jonttu: Mä en ole Jyväskylässä asunut, mutta on se ainakin mulla ollut ihan pienestä asti tiedossa, että muutan pois pikkukaupungista. Helsinki oli aika looginen. Olin ravannut kauan täällä, kun Hämeenlinnassa ei ollut mitään ikärajattomia keikkoja.

M: Kyllä Jyväskylä alkoi käydä ahtaaksi, se ei ole mikään iso kaupunki. Jos vaikka miettii jotain meidän ikäisten punkjuttuja, niin ei siellä ollut niitä.

J: Tosin Hämeenlinnasta katsottuna Jyväskylässä kuitenkin oli paljon kaikkea. Jengiä ja keikkoja. Itse on kotoisin sellaisesta kaupungista, missä ei oikeasti ole mitään. Mutta ei se liity siihen Helsinkiin muuttoon.

M: Täällä oli käynyt katsomassa keikkoja ja soittamassa niin oli helppoa muuttaa. Täällä on kaikki alakulttuurit isommin. Kyllä täällä viihtyy, ei ole mitään syytä lähteä.

P: Mulla taas on sillä lailla, että kyllä täällä voi asua mutta ei se poislähtökään mahdoton olisi.

Takaisin Jyväskylään?

P: No ei sentään. Vaikka hyvää tekee maisemanmuutos välillä.

Hajosiko Upright välillä? Muistan että joskus 2013 sellaisesta kylillä puhuttiin ja ainakin hiljaista taisi olla.

M: Ei. Ehkä siinä oli hiljaisempi vaihe, kun alettiin muuttamaan tänne.

N: Mårtti muutti tänne eka ja minä seuraavana, lopulta Peksikin. Samoihin aikoihin muuttui kokoonpano.

J: Olinhan mä aika kauan mukana, ennen kuin soitettiin keikkoja. Varmaan puoli vuotta.

P: Ollaan muutenkin sellainen bändi, että treenataan aika vähän. Alkuun treenattiin paljon ja keikkojakin saattoi olla joka viikonloppu. Se sitten hiipui muutenkin.

N: Mutta ei olla missään vaiheessa aiemmin oltu hajoamassa. Hiljaiseloa vaan vietettiin.

Kun sua pyydettiin mukaan Uprightiin, niin oliko jo tuttu bändi vai olitko että "ai mihin?"

J: No ei nyt mitenkään kovin tuttuja tyyppejä. Aina moikkailtiin, kun nähtiin, mutta miten sitä nyt tuntee, kun asutaan eri kaupungeissa. Kyllä tiesin jo demosta saakka bändin. Lopulta tämä meni niin, että Niko muutti Tatun kämppikseksi Roihuvuoreen, ja Tatu on mun vanha kaveri, niin tuli sitten puheeksi. Mä järkkäsin Uprightille keikankin 2011. Paras keikka, mikä Hämeenlinnassa on ikinä ollut. Treenikämpällä soitti Upright, No Part ja Left Cold. Piti olla myös Foreseen mutta ne peruivat samana päivänä. Eivät uskaltaneet tulla. Jollain oli joku vatsatauti tai jotain. Lähti lattiat irti ja kaikkea. Oli hauskaa.

Foreseen mainittu. Olette tehneet niiden kanssa split-7"n ja parikin samaa soittajaa on ollut. Mistä tuo symbioosi tulee? Se on ainakin nykyisellään aika kaukana teidän musiikista.

N: Aloitettiin aika samoihin aikoihin ja mä olen Mirkon tuntenut jo ennen sitä. Puhuttiin jo ennen kuin kumpaakaan bändiä oli olemassa, että tehdään split-7" kun meillä on oikeat bändit. Mirko soitti In One Piecessä, ja mulla oli Face Off. Niillä ei tehty levyä, mutta puhuttiin että seuraavilla tehdään. Siitä se tuli, tunsin Mirkon.

Oleellinen tyyppi Helsingissä nykyään.

J: On se mulle ollut sellainen oleellinen tyyppi Helsingissä, siihen joskus teininä tutustui jossain Oranssin keikalla. Ehtivä tyyppi.

M: Ollaan Nikon kanssa tunnettu Mirko jo ennen kun meillä oli Uprightia. Sen luona oltiin monesti yötä, kun Helsingissä käytiin keikoilla ja se järkkäsi Brainless Firstille keikankin tänne. Sitä ennen jostain netistä oli saatu yhteys.

N: Mirko on vetänyt elämänsä ainoat kännit sun kanssa.

J: Ei kun Tatun kanssa. Mutta ei puhuta siitä nyt. Mirkosta olet näemmä jo yhden teemanumeron tehnyt.

Se on oikeastaan Kancer Kountryn Lighthouse Project kultaturbo special. Mutta on siinä Mirkokin aika isosti. Täytyy tehdä jatko-osa missä Mirko kertoo ainoista känneistään.

Niin mun piti sanoituksista kysyä. Biisi *Recognize The Real*. Halutaan pakoon god-forsaken holesta. Mihin se viitaa? Onko se Jyväskylä vai joku päänsisäinen paikka?

N: Voi olla molempia. Se on tullut 2011. Ei sen kummempaa, kyllä se Jyväskylästä kertoo.

P: Olihan meillä jo demolla aiheesta biisi *Shithole*.

Sitten oli toinen, *The Flipside*, missä oli aiheena perus seläntakanapuhumisjutut. Onko siinä joku tietty tapahtuma, mitä käsitellään, vai liikutaanko yleisellä tasolla?

M: Sano nyt, että kenestä se kertoo.

Nimien mainitseminen on keskeinen osa näitä minun haastatteluita. Kiva kun Mirkon jo mainitsitte, muitakin saa.

N: Ei viitsi nimiä mainita, mutta siitä se kertoo, että on yksi tarina ja kahdesta suusta se tulee ihan eri tavalla. Joku tulee kertomaan, että kuulin että olet tehnyt ja sanonut sitä sun tätä, ja omasta mielestä asiat on menneet ihan eri tavalla. Siitä se kertoo.

Ylipäätään nuo sun sanat on tosi negatiivisia. Onko se tekstien kirjoittelu sellaista oman pään purkamista vai kuuluuko se vaan tällaiseen musaan?

N: Kyllä se varsinkin alkuun oli sitä mielipahan purkua. Nyt tulee haikea fiilis, kun meillä ei ole ihan hirveästi biisejä ja mulla on paljon lyriikoita, joita ei ole käytetty, vaikka niitä on koko ajan kirjoitellut. Sieltä olen vaan parhaat yrittänyt ottaa. Hyvä että niitä jäi yli, kun on sitä kamalaakin tekstiä kirjoittanut. Kyllä varmaan jatkan kirjoittelua jossain muodossa.

P: On sitten seuraavaan bändiin sanat valmiina.

Jäikö mitään materiaalia levyttämättä?

M: Joitain biisejä ehkä.

N: Enemmänkin niin, että on yritetty tehdä biisejä, mutta ei niistä ole tullut mitään.

J: *Here To Disappearin* jälkeen hiipui uuden materiaalin tekeminen aika nopeasti, soitettiin vain niitä biisejä mitä oli.

M: Nekin oli osa vanhoja biisejä jo kuin se tehtiin.

J: Osa niistä biiseistä oli valmiina jo, kun liityin bändiin ja siinä sitten useampi vuosi välissä ennen kuin tehtiin levy.

Mistä te keksitte lopettaa? Tuli ainakin mulle yllättäen. Yleensä bändit lopettavat sillä lailla, että johonkin Facebookkiin tulee ilmoitus lopettamisesta siinä vaiheessa, kun koko jutun olemassaoloa ei enää muista. Teillä oli kuitenkin vielä syksy keikkoja täynnä.

M: Peksi sanoi jossain yhteydessä, että ei tiedä, kiinnostaako enää soittaa keikkoja.

P: Oli tulossa Venäjän ja Lontoon keikkoja ja oli puhuttu kiertueesta, oli just oltu Puolasta. Suunniteltiin kiertuetta, ja mä olin, että en halua lähteä. Siitä sitten lähti ajatus, että haluanko soittaa ollenkaan enää.

N: Oli siinä sekin, että treenattiin harvoin, ja keikat harveni koko ajan. Tuli sellainen olo, että lopetetaan mieluummin kunnolla eikä sillä lailla suomitavalla, että hommat hiipuu kokonaan.

J: Oli siinä sitäkin, että kun ne kiertueet eivät toteutuneet, niin oli se että mieluummin lopetetaan kuin jatketaan hiljaisemmalla tahdilla. Puolen vuoden välein keikka yksillä treeneillä. Sellainen kädenlämpöinen meininki. Jos ei vaan ole sitä oikeaa fiilistä, niin mieluummin lopettaa kokonaan.

M: Ei jäädä odottamaan, että lopetetaan puolen vuoden päästä seuraavan keikan jälkeen. Kyllä niitä keikkoja on kyselty, Lepikseen ja LPRHC-festille ainakin, mutta parempi lopettaa näin.

N: Kiva kuitenkin, että päästiin sinne Puolaan, missä Ratel Records julkaisi levyn. Sekä Venäjälle ja Britteihin ja Ruotsissa käytiin monta kertaa. Jos olisi miettinyt muutama vuosi sitten, että mitä voi bändin kanssa tehdä, niin kaikki tuollainen tuntuu vielä spesiaalimmalta. On tässä ehdittykin.

Mietittekö lopettamispäätöstä kauan ja hartaasti?

M: On siitä melkein vuosi, kun Peksi sanoi, että voisi lopettaa. Mutta samalla oli sitä hiipumista. Niko oli muutenkin sanonut, että Semifinal ja Jyväskylä olisi hyvät vikat keikat, ja saatiin sitten tällainen tilaisuus soittaa niissä peräkkäisinä iltoina, niin hyvä tähän on lopettaa. Hieno päätös draaman kaarelle.

Jäikö mitään tekemättä?

M: Kiertue. Oli jo sovittu, että Alive & Wellistä Eskilstunasta aloitetaan. No sitäkään festaria ei ollut mutta kuitenkin. Musiikillisesti ei jäänyt. Hyvä mieli jäi kaikesta mitä julkaistiin eikä jäänyt harmittamaan mikään. Jää sillä lailla hyvä olo, lopetetaan ennen kuin tehdään mitään mikä itseä arvelutta.

N: Aktiivisuuden kannalta on vähän ollut arveluttava olo.

M: Se on totta, keikkoja ei paljoa ole ollut siihen nähden, kauan on oltu kasassa.

J: Siinäkin oli ehkä se, että kun tiedettiin, että ollaan lopettamassa, niin ei jaksettu panostaa.

P: Musiikillisesti ei jäänyt mitään tekemättä. Mä olen tosi tyytyväinen, että saatiin yksi pidempi julkaisu aikaan. Saundit ja kaikki onnistui.

Onko sellainen olo, että jotain olisi pitänyt tehdä toisin?

J: Ei oikeastaan. Ei me oltaisi nyt tässä istumassa, jos jotain olisi tehty toisin. Korkeintaan olisi voinut jättää liittymättä bändiin.

M: Mä olisin halunnut tehdä sen kiertueen. Mutta jos ei olla täysillä tekemässä, niin tuskin olisi ollut kovin hauska kiertue.

Siinä vaiheessa, kun auto pöllitään Puolassa eikä ole alun perinkään halunnut lähteä, voi jopa vituttaa.

M: Tietää että vikaan keikkaan on viikko aikaa.

Missä hommissa te aiotte jatkaa? Niko sanoi radiossa, että aikoo pitää taukoa musajutuista. Onko siihen joku syy?

N: Mikään ei ole niin hyvää kuin tämä. Voisi mennä soittamaan paskempaan bändiin kuin Upright, mutta ei ajatus lämmitä.

P: Menet soittamaan parempaan bändiin?

N: Laittakaa biisejä tulemaan. Ei mitään puheita, vaan musaa. En mä ollut tulossa tähänkään bändiin, ennen kuin Peksi teki ekan biisin intron. Sitten sanoin, että voin tulla. Sitä ennen sanoin, että en vitussa tule. Sitten kun sain ekan riffiin sähköpostiin, muuttui mieli.

M: Bändi perustettiin periaatteessa 2009 lopulla, mutta ei päästy treenaamaan, kun Peksi mursi kätensä lumilaudalla.

P: Sitten oli sellainen into, että pääsisipä soittamaan. Oli kipeä käsi, just kipsistä pois, kun aloitettiin. Mulla jatkuu hommat Born To Cryn kanssa. On sekin jo jonkun aikaa ollut. Joku vuosi soitettu. Levyä tehdään ja on tehty jo jonkun aikaa, mutta aika hitaasti, vaikka ei olla edes hifistely. Meidän kitaristi Sampo sitä äänittelee. Aina välillä joku arki-ilta tehdään jotain ja sitten on pitkä tauko. Kymmenen biisiä on siihen. Kiertuetta ei ole tulossa. Jos pääsee hotelliin joka yö, niin voi harkita.

M: Mulla ja Jontulla jatkuu Foreseenin kanssa hommat. Amerikankiertue tulossa. Niko lähtee mukaan. On mulla sitten muitakin bändejä. Initiated ainakin.

J: Sovittiin elokuulle Horros-keikka.

Oho. Paluu.

J: Ei edes ole. Ei me koskaan lopetettu, sellainen suomalainen meininki. Soitetaan yksi keikka vuodessa.

Mikä on parasta, mitä saitte Uprightissa soittamisesta?

M: Aika paha. Koska tämä on eka oikea bändi itsellä, niin sai tosi hyvän kosketuksen musajuttuihin. Keikkailuun ja muuhun. Näki mistä tässä on kyse. Tapasi monia hyviä tyyppejä ja sai ekan kerran toteuttaa itseään musan kautta.

J: Myöhemmin tulleena tyyppinä on sikäli helppoa, että voi hyvällä omalla tunnolla fiilistellä myös kaikkia niitä vanhoja biisejä kun ei ole itse ollut niissä osallisena.

N: Kyllä mäkin niitä fiilistelen.

J: Niin, mutta ilman mitään kusipäisyyttä.

N: Tiedän, että olen kusipää. Himassa fiilistelen vain omaa bändiä.

J: Mutta sitten myös kaikki reissut. Ei ole ollut mitään sellaista pusertamista tai stressiä.

M: Ainakaan, kun on jallua riittänyt. Sekä nämä tyypit. Se on parasta.

N: Se siinä on parasta. Hitosti on kavereita saanut. Ne reissut, mitä on tehty porukalla.

M: Se tässä on haikeata. Puuttuu tietyllä porukalla olemisesta se tietty tekijä, yhteinen musa. Paha sitä tässä on sanoa, mutta ehkä sen parin vuoden sisällä tajuaa.

J: Tulee ikävä sitä, kun on Peksin kanssa laivalla.

N: Mäkin olen käynyt muiden bändien kanssa kiertueilla ja onhan Peksi ihan parasta seuraa.

J: Foreseen pilasi Peksin. Viime kiertuelle tulit tuuraamaan. Päivän varoitusajalla.

P: Se oli hauska kiertue. Mutta olihan siinä, pitkät ajot ja joka päivä tuli ryypättyä. Otti koville. Oli monia syitä. On ollut hauskaa ja on tosiaan kaikilla ollut aiempia bändiprojekteja, mutta tämä oli ensimmäinen kerta kun lähti hommat nousuun. On tullut hyvää palautetta. Vaikka sitä musaa tekee itselleen, niin on se siistiä, että siitä saa muutkin jotain irti.

J: On ollut siistiä soittaa Peksin kanssa, kun siinä on sellainen riffimaisteri. Eri bändeissä tehdään biisit eri tavalla mutta Peksillä on aina sellainen älytön visio. Kaikki on hyvin mietittynä biiseihin jo heti valmiiksi. Sen huomaa ihan selvästi, kun on tullut valmiiseen bändiin. Niin erilaista kuin mitä on tehnyt aiemmin.

M: Eniten tulee ikävä sitä, että näiden tyyppien kanssa ei olla enää reissussa soittamassa musaa.

N: Alkuaikoina, kun enemmän teki kaikkea, niin kyllä sitä piti yhdenlaisena terapiana. 7–8 vuotta sitten oli jotenkin pää jumissa ja turhautunut meininki. Kyllä se ehkä auttoi siinä, että pääsi elämässä eteenpäin.

M: Ei olisi varmaan tässä elämäntilanteessa ilman tätä bändiä.

N: En mäkään usko.

Kyllähän nyt kaikki sellainen luova tekeminen voi jossain tilanteessa olla helvetin tärkeää. Jos vaihtoehtona tuntemusten ja ajatusten käsittelylle on vaikka mennä keskikaljabaariin.

N: Jyväskylässä olin tosi pitkään työttömänä enkä tehnyt mitään. Pää vähän hajosi.

M: On tämä mulle tärkein bändi mun elämässä. Helposti.

blackmail

Alkukesästä tuli reissattua Budapestiin ja tietysti ennen matkaa ajattelin onkia vähän tietoa Unkarin musiikki- ja alakulttuurimeiningeistä. Kahlattuani tovin bändisivuja internetissä osui silmiini ja korviini Blackmail-niminen bändi. Sen verta tyyppien musa kolahti, että tekaisinpa aikani kuluksi haastiksen.

Mikä on tarina Blackmailin takana? Koska aloititte, kuka soittaa mitäkin jne.? Ja onko teillä muita bändejä tai sivuprojekteja Blackmailin lisäksi?

Robi: Tarina sai alkunsa Slayerin ja Toton halusta perustaa d-beat/raw punk -bändi, johon Fefe ja Sanya tulivat mukaan. Tyypit alkoivat harjoittelemaan laulajan kanssa, mutta juttu ei toiminut. Muutin noihin aikoihin Lontoosta takaisin Budapestiin ja etsiskelin bändiä. Aloitettiin treenaamaan yhdessä, homma toimi ja mentiin studiolle äänittämään meidän eka EP (Today's Reality). Bändin line-up on sen jälkeen muuttunut nykyiselleen: Sanya (kitara), Slayer (basso), Peti (rummut), David (kitara) ja Robi (laulu).

Peti: Sivuprojekteja: Tango Underground (aktiivinen), Skizo (mukana ekalla äänitteellä, ei enää jäsenenä), Bandanas (juuri lopetti)

Sanya: Joku päivä haluaisin perustaa suoraviivaisemman, Ramones-tyyppisen bändin, kahdella soinnulla, huvittavilla sanoituksilla ja typerillä pikku pop-kertosäkeillä. :)

Miten kuvailisitte musiikkianne ja musiikillisia vaikutteita? Ainakin olette coveroineet From Ashes Risea?

Peti: Viisi tyyppiä, viisi erilaista ajatusta yhden perusidean ympärillä. En laittaisi mihinkään kategoriaan. David ja minä ollaan eri polulla, sen kuuleekin uusissa biiseissä; ei niin puhdasta d-beat crustia, joka on mielestäni hyvä asia.

Robi: Aloitettiin d-beat-crustpunkilla hitailla osioilla maustettuna, mutta Petin ja Davidin myötä bändi vaikuttaa enemmänkin crossoverilta, jossa perusajatuksena on tehdä edelleen nopeaa musiikkia unohtamatta hitaampia breikkejä. Uusille ideoille ei ole rajoituksia: jos ne toimivat, niitä käytetään biiseissämme. Vaikutteita: metallista hardcoreen ja punkkiin, popista klassiseen ja electrosta chill-outiin. Kuuntelen itse kaikenlaista musiikkia laidasta laitaan.

Sanya: Olen enemmänkin heavy metal -tyyppi taustoiltani, sen mukana kasvoin... Mutta pidän punkin ärhäkkyydestä ja asenteesta, joten olen onnistunut saamaan matkan varrella paljon punk-vaikutteita The Dead Kennedysistä ja The Exploitedista

Pisschristiin. Nykyään olen vahvasti vaikuttunut elektronisesta musiikista, hienoista dark drum&bass -kokoonpanoista kuten Black Sun Empire tai State Of Mind. Jotkut rankoimmista riffeistäni on tullut mieleeni noita bändejä kuunnellessa. Itse asiassa, meillä on suunnitelmissa tehdä kyllä toinenkin coverbiisi, emme vain ole löytäneet vielä sellaista, jota me kaikki tasapuolisesti diggailisimme - kuten juuri tuo From Ashes Risen biisi.

Olette rundanneet suomalaisen grindcore-bändi Psykoanalyysin kanssa. Miten te tutustuitte ja aloitte keikkailemaan kimpassa?

Robi: Slayer tutustui yhteen suomalaiseen heppuun soittaessaan Human Errorissa ja bändit ovat tehneet split-LP:n yhdessä, joten kun Blackmail oli valmis rundille, oli tavallaan ilmiselvää, että keikkaillaan yhdessä Psykoanalyysin kanssa. Tämä tapahtui vuonna 2014. Sen jälkeen ollaan heitetty kolme kiertuetta yhdessä ja kaikki on toiminut hyvin! Me rakastetaan toisiamme. :)

Teiltä on tullut kaksi EP:tä (Today's Reality ja Sound Of Death). Molemmat levyt on miksannut ja masteroinut suomalainen Konsta Vehkala. Onko suunnitelmissa uusia äänityssessioita?

Robi: Kirjoitellaan uusia biisejä hyvällä vauhdilla, toivottavasti päästään studioon tänä vuonna äänittämään LP:tä. Se olis toteutunut unelma koko bändille.

Peti: Meillä on tuhansittain ideoita ja ehkä päästäisiin studioon tämän vuoden loppuun mennessä, mutta en haluaisi kuitenkaan kiirehtiä asioita.

Sanya: Today's Reality oli meidän niinsanottu ensihenkäys. Ensimmäiset viisi biisiä mitä olemme ikinä kirjoittaneet, plus intro. Luulen, että jaettiin enemmän yhteisen näkemyksen musiikillisesti ja olimme jotenkin enemmän samaa mieltä siitä, mitä halusimme tehdä ja mihin suuntaan kehittyä. Nuoruuden dynamiikkaa tai jotakin sellaista. Sound Of Death on meidän toka EP. Se hetki, kun biisi Still' oli syntynyt, oli minulle todella voimakas. Tuntui, että alettiin olemaan saundillisesti vielä raskaampia ja tietysti sekin, että oltiin jo hieman parempia biisintekijöitä kuin aiemmin. Still' oli minulle ensimmäinen askel korkeammalle tasolle. Se oli todella erityinen hetki, jonka vieläkin muistan tarkasti.

Kyllä, molemmat EP:t on miksannut ja masteroinut Psykoanalyysin Konsta. Hän on tosi lahjakas - kuten Psykoanalyysin kaksi muutakin jäsentä. Konsta on mieletön rumpali ja soittaa sen lisäksi kitaraakin sekä omistaa täydellisen korvan rankalle ja raskaalle saundille! Ei voitaisi olla enempää kiitollisia hänen tekemälleen työlle meidän kahden EP:mme kanssa. Toivottavasti Konsta miksaa seuraavankin levyn.

Mitä ideoita tai teemoja teidän biisit sisältää ja erityisesti mistä sanoitukset kertoo? Entäs Unkarin kova ja raskas poliittinen historia, käsittelevätkö teidän biisinne noita aikoja?

Robi: Teen sanoituksille pohjat, biisit tehdään tavallaan samalla kaavalla. Eli ehdotan sanoituksia uuteen biisiin muille ja jos jätkät tykkää niistä, käytämme niitä. Suurin osa sanoituksista käsittelee tämänhetkisiä poliittisia epäkohtia ja ihmisen negatiivista vaikutusta maapallolle, mutta uusien biisien myötä tulevalla LP:llä tulee olemaan uutta ja erilaistakin sanoitusta.

Mitä mieltä olette Unkarin nykyisestä poliittisesta ilmapiiristä? Kuinka näkyvillä oikeisto tai nationalistiset puolueet ovat tämän päivän mediassa tai arkipäivässä?

Robi: Unkarin politiikka on yks vitun iso vitsi ja valitettavasti kusetus kohdistuu meihin.

Peti: Voisin kirjoittaa kirjan tästä aiheesta. Ongelmana eivät ole oikeistopellet. Suurimpana ongelmana on hallituksen hyvin järjestäytynyt mafia, jota johtaa ylimielinen vainoharhainen psykopaatti. Korruptiota, kansalaisista piittaamatonta ajattelutapaa, nepotismia ja autokratiaa. En todellakaan tiedä, mitä tulevaisuudella on meille tarjottavana.

Sanya: Unkarin aikoinaan liberaali puolue Fidesz on ajelehtimassa kohti fasistisia taipumuksia ja on tietysti niin korruptoitunut kuin vaan voi olla. Viktor Orbanin diktatuurin on loputtava ennen kuin meidät potkitaan ulos EU:sta. Oikeastaan noi tyypit varastaa niin paljon rahaa kuin mahdollista EU:n myöntämistä taloudellisista tuista, jonka lisäksi meidän verorahojamme käytetään vihakampanjointiin kuvitteellisia vihollisia vastaan. Ja vihollinen vaihtuu joka kuukausi. Maahanmuuttajat, György Soros, kansalaisjärjestöt, kuka milloinkin on uhkana heidän vallanhimoisissa vainoharhaisissa mielissään. Pahin tragedia on, että kaksi miljoonaa unkarilaista ajattelee tämän kaiken olevan ihan ok. Viktor Orban ja Fidesz-puolue eivät edusta loppujen mielipidettä, niiden unkarilaisten aitoa mielipidettä, jotka osaavat ajatella vastuuntuntoisesti ja kriittisesti ja joiden ääniä ei voi ostaa muutamalla tuhannella forintilla tai korotetulla eläkkeellä. Viktor Orban ja Fidesz-puolue EIVÄT OLE meidän johtajiamme. Tämä pitäisi maailman tietää. Henkilökohtaisesti olen sitä mieltä, että emme tarvitse mitään vitun johtajia ollenkaan.

Mitenkäs punkscene voi Budapestissä ja koko Unkarissa? Voitteko suositella joitakin hyviä keikkapaikkoja mihin kannattaisi mennä? Entä muita unkarilaisia punkbändejä?

Robi: Keikkapaikoista voisi mainita ennen kaikkea Dürer Pincen, Dürer Kertin ja Robotin. Bändejä löytyy läjäpäin.

Peti: Scene on toiminnassa. Ei niin vahvalla intensiteetillä kuin muutama vuosi sitten, mutta ainahan on huippuja ja suvantoja. Täällä on tosi monta hyvää bändiä, mutta en halua mainita mitään erikseen etten loukkaa kenenkään tunteita. :)

Sanya: Kyllä, scene on toiminnassa, joskus se vaan tuntuu olevan vähän jakautunut. Muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta Budapestin tyypit tuntee toisensa keikoilta tai bändeistä jne. Melko usein tuttuja tapaa Dürer Kertissä, joka on tärkeä mesta - ja minun mielestä ainoa underground-paikka Budapestissä. Tästä huolimatta on paljon sanailua siitä -kenen musa on oikeaa punkkia ja kenen ei-joidenkin tyyppien keskuudessa, jota en kyllä oikein ymmärrä. Samoin scenestä löytyy ns. hittibändejä, eikä sekään ole oikein ymmärrettävää. Mutta nuo jutut on vain todella pieni osa meidän sceneä, ollaan oikeasti tosi onnellisia kun asutaan täällä ja saadaan soittaa vastaanottavaiselle yleisölle.

Olitte tänä kesänä keikalla Obscene Extreme Festivaleilla Tsekeissä. Käyttekö paljon Unkarin ulkopuolella kiertueilla?

Robi: Jos vähintään kolme päivää kestävää keikkarupeamaa sanoo kiertueeksi, niin sanoisin, että me keikkaillaan vain Unkarin rajojen ulkopuolella ja tehdäänkin sitä mahdollisimman paljon. :)

Peti: The OEF, kyllä vaan, ollaan tosi onnellisia. Tällä kokoonpanolla tuo oli ensimmäinen yhteinen kiertueemme ja toivon niitä tulevan paljon lisää.

Olisiko teidän mahdollista tulla keikalle Suomeen? Täällä järjestetään kesäisin kaksipäiväinen Puntala-Rock, minne saapuu ympäri maailman DIY- ja punk-henkisiä ihmisiä ja paljon hyviä bändejä punk rockista crustiin ja hardcoreen. Järjestetäänkö Unkarissa samankaltaisia ulkoilmafestivaaleja?

Robi: Oltaisiin kyllä tosi onnellisia, jos päästäisiin tulemaan. Ollaan saatu kutsu toisestakin Pohjoismaasta, joten vierailulle on hyvät mahdollisuudet olemassa.

Peti: Haluaisin tulla kyllä Suomeen. Täällä järjestettiin ja järjestetään joitakin DIY-festareita, kuten Freefest (RIP). Nykyisin järjestetään Hell Vill, missä olen ollut soittamassa toisen bändini kanssa. Tapahtuma oli erittäin hyvä ja se on parantunut äänentoiston ja tapahtumatuotannon osalta. Toivottavasti nuo festarit järjestetään tulevaisuudessa uudestaan, että päästäisiin tälläkin bändillä keikalle sinne.

Haluaisitteko sanoa jotain muuta vielä? Esimerkiksi missä teidän musaa voi kuunnella, mistä ostaa teidän levyjä/kasetteja tai T-paitoja? Sana on vapaa.

Robi: Kiitos tosi paljon tästä mahdollisuudesta. Olen aina otettu, kun joku varsinkin muista maista osoittaa mielenkiintoa sitä kohtaan mitä teemme. https://blackmailcrust.bandcamp.com/

JÄLKIKIRJOITUS:

Just tänään ilmoittivat, että basisti ja toinen kitaristi ovat lähteneet hyvissä väleissä bändistä henkilökohtaisten syiden vuoksi. Uusi basisti on jo löytynyt ja jätkät ovat menossa studiolle uuden matskun äänitykseen jo heti alkuvuodesta.

Haastattelu ja käännös englannista Susanna Nyrhinen
Kuvat Blackmailin luvalla internetistä

blackmail

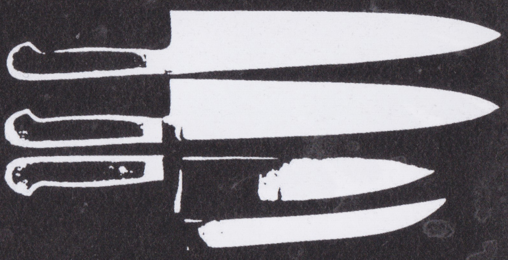

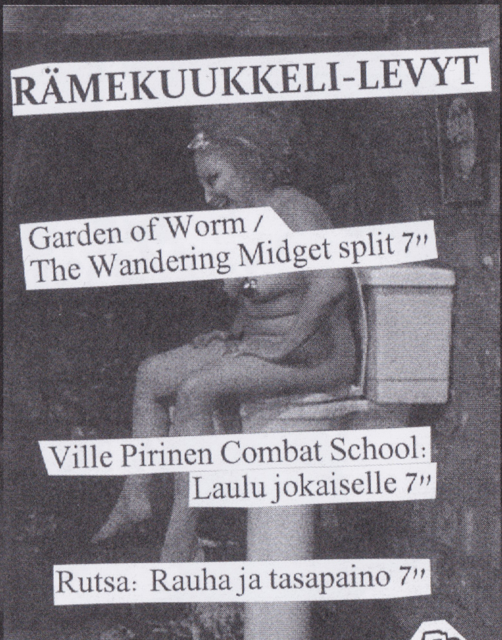

(32 s.) postitettu lehtenä
Toinen Vaihtoehto, PL 25
37501 Lempäälä, Finland
VAADITAAN VIEMÄÄN PERILLE!

LHT
Posti Oy

Posti Green